

Don Snow

V5 NO 8 28 Feb 1932

கலாநிலயம்

El Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,

புரையாக்கம் சென்னை.

Vol 5]

1932 மார்ச் 25

[No. 8

பொருவடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	141	5. அப்பர் (64 கலை—தர்க்கம்)	
2. தமிழ்ப்பாடம்		E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L.	150
நளவெண்பா — சுயம்வர காண்டம்	143	6. கம்பராமாயணம் (அகத்தியப் படலம்)	
3. குன்றுடையாணம் மக்களும்		T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	152
W.V. கோவிந்தசாமி ராஜா B.A., LT.	145	7. தினகர வெண்பா	
4. ஜுலியஸ் ஸீஸர் (அங்கம் 2. களம் 1.)		S. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A. B.L.	155
வேதகல்யாண நாடகம்	148	8. மல்லிகை மலரே—ஒரு சிறு பாட்டு	
		V. ராம ராவ்	157
		9. வர்த்தமானம்	159

க ல ா ந ி ல ய ம்

இரக்கத்திற் கிடம்.

இரக்கமின்றி எத்தனையோ பலர் மற்றவர்களை வருத்தக் காண்கின்றோம். நீதியாகுமோ இதுவென்று நினைக்காமலே நிகழ்கின்ற காரியங்கள் பலப்பல. எசுமானன் வேலையாளையும், முதலாளி கடன்காரனையும், கணவன் தன் மனைவியையும், மனைவி கணவனையும், பெற்றோர் மக்களையும், மக்கள்தாம் தம் பெற்றோரையும், வலியோர் மெலியோரையும் எங்கெங்கும் படாதபாடு படுத்திவைக்கின்றனர். பொதுவகையில் நோக்குமிடத்து, பிறர் செய்யும் பொல்லாத கொடுமைகளுக்கு ஆளாகித் துன்பப்படுபவர் மாட்டே நம் முடைய இரக்கம் செல்கின்றது. “இவன் நல்லவன், கள்ளங் கபடற்றவன், வருந்தியுழைத்துத் தன் குடும்பத்தை நல்லிலையில் வைத்துக் காப்பாற்றுகின்றான். தன்மனைவியை அவன் ‘சி’ என்று உரப்பி யான் கண்டதில்லை. ஆயினும், அம்மனைவியோ உருத்திரகாளி. கணவனைக் காணுந்தோறும் அவன் முகத்தில் எள்ளுங் கொள்ளும் வெடிக்கும். வேளைக்குச் சோறு போட்ட நாளில்லை. செத்தாலும் ஏனென்று கேட்க மாட்டான். இந்தப் படுபாவி கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு அந்தமனுஷன் படுகின்ற கஷ்டத்தைப்பார்த்தால் எனக்கு நிரம்பக் கண்டிராவியா யிருக்கிறது” — என்ற வார்த்தைகள் இதே முறையில் அடிக்கடி. மார்தர்வாயில் வர எல்லாரும் கேட்டிருப்பார். (மனைவியை இரக்கமின்றி நடத்துகின்ற புருடனுக்கும் இது ஒக்கும்.) இப்படித் ‘கண்டிராவிப்பட்டு’ப் பேசுகின்றவர்களெல்லாம் தம் கணவனை (அல்லது மனைவியை) நீதியும் அன்பும் நிலைக்கும் வண்ணம் நடத்துகின்றார்களோ, என்னில்—அவ்விடயம் வேறு. அதுபற்றி யன்று நா

மிக் கறையப்படுவது. பேசுகின்ற பரிவுதான் மெய்யேனும் அல்லது முழுப் பொப்பேனும், பேசுபவர்தாம் இரக்க முடையவரேனும் அல்லரேனும், இத்தகைய வாசகங்களிலிருந்து ஒன்றுதெரிகின்றது. ஒருவரை ஒருவர் வருத்துகின்றபோது, அவ்வருத்தத்திற்கு ஆளாகிய ஏழையின் மாட்டே நம் இரக்கம் செல்கின்றதென்னும் செய்தியை இங்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆம், இது என்ன பரம இரக்கசியம்? செப்பல்வேண்டாமோ! அடிபட்டவனிடத்தில் நம் இரக்கம் சேர்வதன்றி வேறு யாரிடத்தில் செல்லக்கூடும். மற்று, அடித்தவனைக் கண்டா இரங்குவது—என்று இச்சமயம் சிலர், எண்ணலாம். உலகத்தில் இக்காலம் நிகழ்கின்ற உபகார தருமங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் இந்த எண்ணம் பற்றியே நடக்கின்றன. குறைந்த கூலியும் மிகுந்த வேலையும் தொழிலாளர் எசுமானர்களால் துன்புறுத்தப்பெறுகின்றார்கள் என மதித்து அவ் வநீதிக்கு ஆளாகி நிற்பவர்போல்தோன்றுகின்ற அத்தொழிலாளரிடத்தே இரக்கம் கொண்டதாய் இயம்பிச் சங்கங்களாலும் சட்டங்களாலும் தொழிலாளர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்யத் தலைப்பவார் ஒரு சாரார். முதலாளிகள் அநியாயமாக வட்டி வாங்குகிறார்களென்று கடன்காரரிடத்தில் இரக்கங்கொண்டு அவர்களைக் காப்பதற்குச் சட்டங்கள் நிறுவப்பெறுகின்றன. குதிரை மாடு முதலிய மிருகங்களை இரக்கமின்றிப் புண்பட ஒட்டுகின்றார்களென்று அவ்விடங்களைக் காப்பதற்கு அமைகின்ற இரக்கமுடைய சட்டங்கள் பல. தீண்டாதார் தாழ்த்தப்பட்டோர் என்பேர்களுக்குப் பட்ட சிவம் மற்றவர்களால் துன்புறுத்தப்பெறுகின்ற

தமிழ்ப் பாடம் 8.

நள வெண்பா—சுயம்வர காண்டம்

[126-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

எழுவும்தோன் மன்னா விலங்கிழையேர் தூண்டக் கொழுதுதியிற் சாய்ந்த குவளை—உழுநர் மடைமிதிப்பத் தேன்பாயு மாடொலீரீர் நாடன் கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு.

[இராஜ்யம் என்பது பெண்மை; அதை ஆள்பவன் தமயந்தி. ஆனால், அரசிற்கு வேண்டிய அங்கங்கள் இந்த ஆட்சியில் இருந்தனவோ எனின், ஆம் இருந்தன. அவைதாம் சைனியம் மந்திரி முரசு வேலாயுதம் வாள் வெண்கொற்றக்குடை, போன்றன.] ஆயின் அவளுக்கு அமைந்த நால்வகைச் சேனைகள் எவை? நால்குணமும் நால்படையாக-அச்சம் நாணம் மடமை பயிர்ப்பு என்னும் பெண்களுக்கு உரிய நான்கு குணங்களும் அவளுக்கு இரதம் கஜம் தூகம் பதாதி என்னும் சதுரங்கசேனை ஆகவும் ஆளுவாள். அவளது அமைச்சர் யார்? ஐம்புலனும் நல் அமைச்சு ஆக - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்து புலன்களும் பொய் வழிச் செல்லாமல் விஷயம் இருக்கின்ற விதத்தை அவளுக்கு உண்மையாய் எடுத்துக் காட்டுகின்ற தன்மையால் நல்ல மந்திரிகளாகவும். முரசு எது? ஆர்க்கும் சிலம்பே அணி முரசு ஆக - ஒலிக்கின்ற சிலம்பு களே முரசுவாத்தியங்கள் போலச் சப்தம் செய்யவும். வேலாயுதமும் வாளாயுதமும் எவை? வேல்படையும் வாளும் கண்ணாக - கூரிய பார்வையால் வேல்போன்றும், ஒளியொடு வடிவத்தால் வாள்போன்றும் இருக்கின்ற அவளது கண்களே அவ்விரு படைகளாகவும். இந்த அங்கங்களோடு பெண்மை என்னும் அரசை அவள் எந்தக் குடையின்கீழ் ஆண்டனள்? வதனம் மதிக்குடைக்கீழ் ஆளும் - வடிவத்திலும் பிரகாசத்திலும் குளிர்ந்த தன்மையிலும் அரசரது குடைபோன்றிருப்பது சந்திரன்; அதே தன்மைகளால் சந்திரனும் அவள் முகத்தை ஒக்கும். ஆதலால் தனது முகமாகிய குடையின்கீழ் அவள் அரசு செலுத்தினள்.

கருத்து:—“நான் சொன்ன தமயந்தி, வளம் மிகுந்த விதர்ப்பனாட்டு அரசனது மகள்” என்று அன்னம் நளனுக்கு மறுமொழி கூறியது. இந்தச் செய்யுள் முதல் 24-வது செய்யுள் வரையிலும் தமயந்தியின் குலம் குணம் அழகு முதலியவைகளை அன்னம் நளனுக்குப் புகழ்ந்துரைத்த சொற்கள்.

நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா வாரக்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும் வாளுமே கண்ணா வதன மதிக்குடைக்கீழாளுமே பெண்மை யரசு.

21.

பதப்பிரிவு:—நால் குணமும் நால் படை ஆ ஐம்புலனும் நல் அமைச்சு ஆ ஆர்க்கும் சிலம்பே அணி முரசு ஆ வேல்படையும் வாளுமே கண் ஆ வதனம் மதி குடை கீழ் ஆளுமே பெண்மை அரசு.

கருத்து:—அந்தத் தமயந்தி மாதர்க்குரிய சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்து மெய்யறிவு உடையவளாய் மிகுந்த அழகோடு கூடி வாழ்கின்ற வொரு பெண்ணாவாள்.

பதவுரை.

நால் - நான்கு
குணமும் - குணங்களும்
நால் - நான்கு
படை ஆ - சைனியங்களாகவும்,
ஐ - ஐந்து
புலனும் - இந்திரியங்களும்
நல் - நல்ல
அமைச்சு ஆ - மந்திரிகளாகவும்
ஆர்க்கும் - ஒலிக்கின்ற
சிலம்பே - சிலம்பென்னும் ஆபரணங்களே
அணி - சைனியத்திற்கு உரிய
முரசு ஆ - பேரிகைபாகவும்,
கண்ணே - கண்களே
வேல்படையும் - வேலாயுதமாகவும்
வாளும் - வாளாகவும்,
வதனம் - முகமாகிய
மதி - சந்திரன்போன்ற
குடைக்கீழ் - குடையின் நிழலில்,
பெண்மை - (தனது) பெண்தன்மை என்னும்
அரசு - இராஜ்யத்தை
ஆளும் - (தமயந்தி) ஆள்கின்றாள்.

விளக்கம்:—ஆளும் - ஆள்கின்றாள் (பயனிலை). யார் ஆளும்? தமயந்தி. தோன்று எழுவாய்; அதாவது, எழுவாய் இச்செய்யுளில் இல்லை. சந்தர்ப்பத்தை நோக்கித் ‘தமயந்தி’ என்னும் எழுவாயை வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். தமயந்தி எதை ஆளும்? அரசு ஆளும்-இராஜ்யத்தை ஆளும். எந்த அரசைத் தமயந்தி ஆளும்? பெண்மை அரசு ஆளும் - பெண்தன்மை (womanhood) என்னும் அரசை ஆள்கின்றாள்.

னர் என்ற எண்ணமுடன் அவர்பால் இரங்கலாகி அவர்களுடைய நிலைமையைக் காப்பதற்குச் செய்யும் முயற்சிகள் பலவாம். இப்படியே உதாரணங்கள் பல பெருக்கிக்கொண்டே போகலா மெனினும், இவ்வினத்தைச்சார்ந்த உபகார வகைகளும் அவ்வுபகாரத்தின் நோக்கங்களும் யாவரும் எளிதில் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள இயலுமாதலின் இதனோடு நிறுத்திக் கொண்டு இதனின்றி எழுகின்ற சில கருத்துக்களை இனிச் செப்புவோம்.

பரிவுடன் புரியப்பெறுகின்ற இவ்வுபகாரங்கள், விலக்கநினைத்த துன்பங்களை உண்மையில் எத்தாரம் விலக்கவைக்கின்றன என்பதை நாம் முதலில் சற்றே ஆராய வேண்டும். உலகத்திலே உழல்கின்ற துன்பங்களின் தொகுதியில் எள்ளளவேனும் ஏதேனும் குறைந்துவரக் காண்கின்றோமோ? அல்லது, தனித்தனி அவரவர் ஆளாகிய துன்பந்தான் தீர்கின்றதோ? அதுவுமன்றி மற்றவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்கின்ற வர்தாம் தாமே துன்பப்படாமல் இருக்கின்றாரோ? தற்காலம், எது செய்வதற்கும், ‘நேரமில்லை, நேரமில்லை’ என்றொரு சொல் எல்லா வாயிலும் வருவது வழக்கமாகிக் கிடக்கின்றது. “இலக்கிய நூல்கள் ஏதேனும் படிக்கின்றீரோ?” என்று கேட்டால், பெருமையுடன் நகைசெய்து, “சரிதான், நான் வாங்குகின்ற வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதற்கே நேரமில்லை, இலக்கியங்களை நான் எங்கிருந்து படிப்பது” என்ற பதிலைப் பெற்றிலாதவர் மிகச் சிலரே. அது கிடக்கட்டும். பொதுவிலே எதற்கும் நேரமில்லை என்ற நினைவினுள் பொதிந்திருக்கின்ற உண்மையை உற்று நோக்கினால் ஒன்று வெளிப்படும். ‘பொழுது போக வில்லையே’ என்று எங்குவாரும் சிலருளர். அறிவும் நன்மையும் மெய்யின்பமும் நாடுபவர்க்கு, ‘நேரமில்லையே’ என்றேனும் ‘பொழுது போகவில்லையே’ என்றேனும் நினைத்திருக்க நியாயமில்லை. அன்னவர்க்கு எக்காலமும் பொழுது போய்க்கொண்டேயும் இருக்கும்; எதற்கும் நேரம் இருந்துகொண்டேயும் இருக்கும். எனின் ஆழ்ந்துநோக்குமிடத்து, ‘பொழுது போகவில்லை’ என்பதற்கும், ‘நேரமில்லை என்பதற்கும்’ அந்தத்தில் பேதம் ஒன்றும் இல்லாமை புலப்படும். ‘பொழுது போகவில்லை’ என்பவன், தனக்கு வரவேண்டிய துன்பங்கள் முழுவதும் இன்னும் வந்து சேரவில்லையே என்று காத்துக் காத்துச் சலித்தவனாகின்றான்; ‘நேரமில்லை’ என்பவன் தனக்கு வந்துள்ள துன்பங்கள் முழுவதையும் இன்னும் அனுபவித்துத் தீராத குறையோடு அவ்வாறு தீர்வதன்முன் அவை ஒரு கால் போய்விடுமோ, என்றஞ்சி அலைகின்றவனாகின்றான். இதனில் பேதம் உளதென்று நினைப்பார் மகிழ்வதெனில் மகிழ்ச்சி; சரிதம் ஒன்றே. வருத்துவார் வருந்துவார் என்னும் அவ்விரு திறத்தோரில், வருத்துவாரைக்கடந்து வருந்துவோர்க் கிரங்கிச் செய்கின்ற உபகாரங்கள் ஒருவர் துயரத்தையுந் தீர்த்தபாடிலை. இதனால் உபகாரசிந்தனை உயர்வற்றதென்று யாம் உரைக்கின்றோமென எண்ணிவிட வேண்டா. நம் முடைய கடமையிதவென்று அண்டையிலிருந்து தூண்டுகின்ற நம் மனச்சாஷியின் குரலிற்கு மட்டுமே செவி கொடுத்து மற்றதொன்றையும் கேட்காமலிருப்பதெனின், எளியோர்க் கிரங்கி அவர்தம்மை வலியோர் கைகளினின்று காக்கவிராகின்ற கருமத்தினுஞ் சிறந்தது வேறென்றுமில்லை. எனினும், இந்தக் கடமையைச் செய்வதாகிய உபகாரங்களினை நாம் நினைக்கின்றோம்.

கத்தினுள்ளோர் அனைவரும் ஒரே சமயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பாராயின், இறுதியில் இவ்வுபகாரமுயற்சியெல்லாம், நெடுங்காலம் நிலைத்திலாது தீர்ந்துவிடும் என்பது நிச்சயம்.

இந்தக் கடமையைச் செய்கின்ற உத்தமர்கள்தம் முயற்சியினிடையே அதனையும் கடந்து அப்பால் நினைக்கின்ற வீரர் சிலர் வேண்டும். எதையுங் சொல்வது எளிது, செய்வதுதான் அரிது என்று கருதுவது உலக வழக்கு. இம்முறை முற்றிலும் உண்மையன்றென்பதைப் பண்டையதலையங்கங்களினொன்றில் விளக்கியிருக்கின்றோம். செய்வதைக்காட்டிலும், செய்வவேண்டியது எதுவென்று நேராக எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஆழ்ந்த சிந்தனையும் சுய ஆராய்ச்சியும் அதிகம் வேண்டும். மற்றவர்க்கொன்று எடுத்துச்சொல்வதன்முன் நாம் நம்முடனேயே முதலில் பேசிப் பேசிப் பழகிக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாம். அப் பழக்கத்தில் ஈடுபட்டவர் பலர், தாம் விரைந்து நாடிச் செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்யாமல் தம் கடமையை மறந்திருப்பவர்போல் மேல்பார்வைக்குத் தென்படுவார். இந்த வகைக்குத் தாம் ஆளாயினும் ஆகுத எனத் துணிந்து, உறுபொருள் நாடி உரைப்பதற்கே முயல்கின்றார்களாதலின் அவர்களை விரைவான அழைத்தோம்.

அத்தகைய ஆராய்ச்சியில் ஆழ்ந்தெழுங்கால் அருமையாய் உண்மையொன்று திரண்டிடுக்கும். அதனை ஒரு வாக்கியத்தில் உரைத்துவிடலாம். வருத்துவோர் வருந்துவோர் என்னும் இவ்விரு திறத்தோரில் வருந்துகின்றவர்களைக் காட்டிலும் வருத்துகின்றவர்களே நம்முடைய இரக்கத்திற்குப் பாத்திரமாகின்றார். ஒருவர் மற்றவரை வருத்துவதற்கெல்லாம்காரணம் அன்பு இல்லாமைமே. பிறரிடத்திலிருந்து அவர் அன்பைப் பெறமாட்டாதவர் வருந்தும்படி நேர்கின்றது. எனினும், பிறர்பால் அன்பும் அருளும் கொள்ளமாட்டாத நிலையின் துயரமோ மிகப் பெரியது. ஆதலாற்றான், கொடியவைகளைச் செய்பவர்களைக் கண்டே நாம் அதிகமும் இரங்கவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். அவர்தாம் அன்பு சார்ந்த சிந்தையாராகும்படி உபகாரம் செய்யப்பெறுவதற் குரியவராகின்றார். அத்தகைய உதவி இருதிறத்தோர் துயரையும் ஒருங்கே தீர்க்கவல்லதாகின்றது. அவ்வுதவிக் களஞ்சியமாவது கலைகளன்றி இல்லை பிற. வலியவர் செய்கின்ற நலிவினால் மெலிகின்றவர்களை முற்றிலும் காத்திருத்தலரிது. அடிக்கின்ற தடியைப் பிடுங்கிக்கொண்டால் அறுக்கின்ற கத்திபைக் கைக்கொள்வார். மற்று, இம்மெலியோர் தாழும் தம்மின் எளியோரை இவ்வாறே அமயம் வாய்த்தவிடத்துத் துன்புறுத்துகின்றவரும் ஆவார். ஆதலின், மெலியவர்பால் கொண்ட இரக்கம் பெரும்பாலும் இடம் பிறழ்ந்து முடிவதுண்டு. மற்று, வலிமையிருந்தும், அதுகொண்டு மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதால் தமக்கு இன்பமும் நன்மையும் விளையுமென்று வீணை எண்ணிப் புண்படுகின்ற பேதையர்களன்றோ எல்லா வகையிலும் இரங்குதற் குரியவராகின்றார். கையைக் கட்டிவைப்பதால் எண்ணமோ மாறுதது. அவ்வெண்ணம் மாறுவதற்கு அவர் மனத்தில் அன்பும் அருளும் சார்த்தல் வேண்டும். அன்பினைத் தூண்டவல்லது அன்பே யாதலின், கொடியன செய்வார்பால் இரக்கமுடன் அன்பு பூண்ட பொருளிலே, கடமைபாகின்றது. எனின் மெலியோரைக் காட்டிலும் விரைவதனினும் வலியோரைக் கலைகடமையைச் செய்வதாகிய உபகாரங்களினை நாம் நினைக்கின்றோம்.

1898

அரசன் தன் இராஜபத்தைப் பகைவர் பாழாக்காமல் தேர் யானை குதிரை காலாட்கள் என்னும் நான்கு படைகளால் காத்துக்கொள்ளுகின்ற விதமே தமயந்தியும் அவளுக்கு இருக்கின்ற அச்சம், நாணம், மடமை பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு குணங்களின் பெருமைபால் தன் பெண்மைக்குத் தீதுவராமல் காத்துக்கொள்கின்றாள். இவைகளில் அச்சம் என்பது செய்யத் தகாதன வற்றைச் செய்வதற்கு அஞ்சுகின்ற குணம், நாணம் என்பது வெட்கம். அயலாரோடு எளிதில் அளவளாவுதற்குக் கூசுகின்ற கூச்சம். மடமை, என்பது கபரி வஞ்சனை முதலியன இல்லாமல், வெளுத்ததெல்லாம் பால், என்று எண்ணுகின்ற மனத்தன்மை. பயிர்ப்பு என்பது துண்ணிய உணர்ச்சி, (delicate modesty). அற்பரினைவிற்கும் அற்பச் செய்கைக்கும் உடன்படாது அருவருக்கின்ற உள்எப் பழுக்கத்தினால் உண்டாகின்ற வோர் துண்ணிய உணர்வு இந்தப் பயிர்ப்பு. இவை நான்கு குணங்களும் இவளிடத்தில் நிறைந்திருப்பதால் தன்னாலேனும் அயலாராலேனும் இவளது கற்புநிலை கெடாமல் காக்கப்படுகின்றது. இனி, அரசருக்கு அமைச்சர் வேண்டும். வெளிநடக்கின்ற விஷயங்களின் உண்மைத் தன்மையை அரசனுக்கு அறிவித்து அதற்கு ஏற்றவாறு அவன் நடந்துகொள்ளும்படி செய்தல் அமைச்சர் தொழில். அவ்வாறே ஐம்பொறிகளும் தமயந்திக்கு நேர்மையான காரியங்கள் செய்துவைப்பதால் மந்திரிமார்களாகின்றன. அவளது இந்திரியங்கள் கள்வராய் அவள் மனதை அபகரித்துத் தீநெறியுட் சேர்ப்பதில்லை என்பது இதன் கருத்து. அரசு இவள் இன்னவாறு நடாத்தும்போது காலில் கலீக்கலீ என வெலிக்கும் சிலம்பென்னும் ஆபாணங்களே முரசுவாத்திப்பதற்குப் பதிலா யமைகின்றன. மாதர் கண்ணிற்கு உவமையாய் உரைக்கப் படும் பொருள்கள் நாமரை குவளை வண்டு மாவடு மான்விழி போன்ற பல. இனிக் கூரிய பார்வைக்காக வேலையும் வடிவத்திற்காக வானையும், பெண்கள் கண்களுக்கு உவமை கூறுவர். இவர்களால் பார்க்கப்பட்ட ஆடவர்கள் மனதுள் தைத்துப் பிளக்கின்ற பார்வையாலும் வேலும் வானும் மாதர் கண்களை நிகர்க்கும். அந்தப்படி அரசனுக்குரிய ஆபுதங்களும் தமயந்திக்குக் கண்களாக இருந்தன. குடையும் உண்டு கொற்ற மன்னவர்க்கு. வெயிலால் வாடியவர் குடைநிழலை அடைந்து துயரம் தீர்வர். அரசனதுகுடை மாந்தர் துயரத்தைத் தீர்ப்பதற்கு அடையாளமாய் அவனது அருளிற்கும் அன்பிற்கும் இருப்பிடமாகும். குளிர்ந்த முகத்தினோடும் பார்ப்பவர்தம் களைதீர்க்கும் தன்மையாளய்த் தமயந்தி இருந்தாள் என்பதற்குக் கவி அவள் முகத்தை வெண்மதிக்குடையாக்கினார். இப்படி அரசிற்கு உரிய அங்கங்களைத் தமயந்தியினிடம் அமைத்துப் பெண்மை என்னும் அரசை ஆளவைத்து முடித்த தால்தான் இச்செய்யுள் முற்றுருவக அணி ஆயிற்று.

குறிப்பு:—நாற்படை யா நல்லமைச்சா என்பது போன்று வருகின்ற தொடர்கள், நால்+படை+ஆ, நல்+அமைச்சு+ஆ, எனப்பிரியும். கடைசியில் இருக்கின்ற ஆ என்பது ஆக என்பதின் விகாரம். ஆக, என்னும் வினையெச்சத்தின் க கெட்டுப்போய்விட்டது. நால்படை ஆக, முரசு ஆக, கண் ஆக, ஆளுமே என்று முடியும். இந்த ஆக என்பதுதான் ஒவ்வொரு சமயம் ஆய், எனவும் திரிந்து வருவது.

22. மோட்டிளங் கொங்கை முடியச் சுமந்தேற மாட்டா திடையென்று வாய்விட்டு-நாட்டே னலம்புவார் கோதை யடியிணையில் வீழ்ந்து புலம்புமா தூபுரங்கள் பூண்டு.

பதப்பிரிவு:—மோடு இளம் கொங்கை முடிய சுமந்து ஏற மாட்டாது இடை என்று வாய் விட்டு நாள் தேன் அலம்பு வார் கோதை அடி இணையில் வீழ்ந்து புலம்பும் ஆம் தூபுரங்கள் பூண்டு.

அன்வயம்:— தூபுரங்கள், நாள் தேன் அலம்பு வர்கோதை அடி இணையில் வீழ்ந்து பூண்டு, 'இடை, மோட்டு இளங்கொங்கை முடியச்சுமந்து ஏறமாட்டாது' என்று வாய்விட்டுப் புலம்பும்.

கருத்து:—தமயந்திக்கு முலைபெருத்து இடை சிறுத்து இருப்பதால், நடப்பாளாயின் பெருமுலையின் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது சிறிய இடை உடைந்த விடும், ஆதலால் நடக்காதே என்று புலம்புவதுபோல், நடக்குந்தோறும் அவள் அணிந்தசிலம்புகள் ஒலிக்கும்.

பதவுரை

தூபுரங்கள் - (அணிந்திருந்த) சிலம்புகள்
நாள் - புதிய
தேன் - தேனானது
அலம்பு - வழிகின்ற
வார் - நீண்ட
கோதை - பூமாலையை அணிந்த தமயந்தியினது,
அடி இணையில் - இரண்டு பாதங்களிலும்
வீழ்ந்து - விழுந்து
பூண்டு - (அப்பாதங்களை) பற்றிக்கொண்டு,
இடை - (உனது) இடுப்பானது
மோடு - உயர்ந்த
இளம் - இளமையான
கொங்கை - முலைகளை
முடிய - முற்றிலும்
சுமந்து - சுமந்து
ஏற - கடைத்தேற
மாட்டாது - முடியாது,
என்று - என்று
வாய்விட்டு - வாய்திறந்து
புலம்பும்ஆம்- கதறியமும் என்று சொல்வார்கள்.

விளக்கம்:— புலம்பும் - கதறியமும் (பயனிலை). எது புலம்பும்? தூபுரம் - சிலம்புகள். தூபுரம் என்ன செய்து புலம்பும்? வீழ்ந்து புலம்பும் - விழுந்து புலம்பும். இன்னும் என்ன செய்து புலம்பும்? பூண்டு புலம்பும் - பற்றிக்கொண்டு புலம்பும். எங்கே விழுந்து பற்றிக்கொண்டு புலம்பும்? அடி இணையில் - இரண்டு பாதங்களிலும். யாருடைய அடியிணையில்? வர்கோதை அடியிணையில்- நீண்ட பூமாலையை அணிந்துள்ள தமயந்தியின் இருபாதங்களிலும். அந்தக் கோதை எப்படிப்பட்டது? அலம்பு வர்கோதை - வழிகின்ற நீண்ட பூமலை. எது அலம்பு? தேன் அலம்பும். எப்படிப்பட்ட தேன்? நாள் தேன் - புதிய தேன். புதிய தேன் வழிகின்ற பூமாலையை அணிந்த தமயந்தியினுடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து பிடித்துக்கொண்டு சிலம்புகள் என்னவென்று புலம்பும். மாட்டாது என்ன புலம்பும் - முடியாது என்று புலம்பும். என்ன மாட்டாது? ஏறமாட்டாது-கடைத்தேற மாட்டாது. என்ன செய்து கடைத்தேறமாட்டாது? சுமந்து ஏறமாட்டாது. எவ்வளவு காலம் சுமந்து? முடியச் சுமந்து - முற்றிலும் சுமந்து. எது முடியச்

சுமந்து ஏறமாட்டாது என்று தூபுரம் புலம்பும்? இடை - அவளது இடுப்பு. இடுப்பு எதைச் சுமக்க முடியாதாம்? கொங்கை - முலைகளை. எப்படிப்பட்ட கொங்கைகள் அவை? இளம் கொங்கை. இளம் கொங்கை எப்படிப்பட்டவை? மோட்டு இளம் கொங்கை - உயர்ந்த இளமை பொருந்திய கொங்கை.

விரிவுரை.—இடை சிறுத்தும் முலை பெருத்தும் இருப்பது மாதருக்கு இலக்கணம். அவ்விரு தன்மையையும் இச்செய்யுள் வர்ணிக்கின்றது. நமக்கு அருமையான ஒருவன் செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்து தனக்கே தீங்கு தேடிக்கொள்வதைப் பார்க்கச் சகியாது அவன் காலிலும் விழுந்து 'அவ்வாறு செய்யாதோ' என்று வேண்டிக்கொள்வதுபோல், சிலம்பு தமயந்தியின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் நடக்கும்போதெல்லாம், 'நடக்காதே, நடக்காதே, நடந்தால் நின் கொங்கையின் பெரும் பாரத்தினால் துண்ணிய இடை ஒடிந்துபோகும்' என்று வாய்விட்டுக் கதறி வேண்டிக்கொள்கின்றனவாம். "ஆம் சிலம்பே வாய்விட்டு அரற்றுவன, ' என்று முன் இக்கவி கூறியதை விரித்து இங்கு அவை என்னவென்று அரற்றுகின்றன என்பதைக் காட்டுகின்றார். சிறந்தகவி யொருவன் எழுதிய செய்யுளுக்கு வாய்த்தபொருள் எதுவென்று எடுத்துக்காட்டலல்லாரும் கவிகளே ஆகின்றனர். அயோத்திமாநகரத்தின் சிறப்பினைப் புகழ்ந்து பாடிய கம்பர்,

“துடியிடைப் பீணமுலைத் தோகை யன்னவர்
அடியினைச் சிலம்புபூண் டாற்று மாளிகை”

என்று, [உடுக்கைபோன்ற இடையும் பருத்த முலையும் உடைய மயிலின் அழகுவாய்ந்த மாதர்களின் இருபாதங்களிலும் சிலம்புகள் பற்றிக்கொண்டு கதறுகின்ற அரவம் நிறைந்த மாளிகை] - சிலம்பு அரற்றியதைச் சொன்னாரேனும், அவை என்ன சொல்லி எதற்காக

குன்றுடையானும் மக்களும்

[129-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

6. குன்றுடையான் வேளாண்மைசெய்து சீமானானது. ஐயன் குன்றுடையான் பெரியவீட்டுக் கவுண்டன் கொடுத்த மூன்றக்கண வீட்டுக்குக் குடிபோய் மூன்றநாட்க ளாயின.

நான்காம் நாள் தாமரை கணவனை நோக்கி, 'உங்களுக்குக் குலதெய்வம் எது?' என்று கேட்டாள்.

'எங்கள் குலதெய்வம் மதுக்கரைச் செல்லாண்டியம்மன்; அது எங்கள் குலத்துக்குக் கைவிளக்கு; கூடப்பேசும் தெய்வம்' என்றான் ஐயன்.

'ஆனால், இது உங்கள் பெரியோர்கள் பிழைத்த ஊராயிற்றே; இங்கே உங்கள் குலதெய்வத்துக்குக் கோவில் உண்டா?' என்றாள் தாமரை.

'ஆ! ஆ! உண்டு. என் தந்தை பூசை திருவிழாக்கள் நடத்தி, அக் கோவிலை அதிகச் சிறப்பாய் வைத்திருந்தார். அவர் காலத்துக்குப் பின் அது பாழடைந்திருக்கலாம்,' என்று குன்றுடையான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், கோவிலு் பூசாரி சம்புலிங்கப்பண்டாரம் அங்கே வந்து, அவனை வணங்கி, 'சுவாமி, தகப்பனார்

அரற்றின என்பதைப் பின் புகழேந்தி இங்குள்ளக்கிய யிருப்பதாலறிகின்றோம். கம்பர்குறிப்பாக விட்டதைப் புகழேந்தி இங்கு விரிவாகக்காட்டியது போலவே, அவர் விரிவாகச் சொல்லியதை இவர் குறிப்பாக உணர்த்துவதும் இனிவரும் சில செய்யுள்களில் அறியலாம்.

இச்செய்யுளில் அமைந்த அணி, தற்குறிப்பு ஏற்ற அணி. இயல்பாக நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குக் கவி தன் கருத்தின் குறிப்பை ஏற்றி வேறொரு காரணம் கூறிக் கதையோடும் சேர்த்துக்கொள்கின்ற அழகிற்குத் தற்குறிப்பேற்றவணி என்று பெயர். இப்பற்கையாய் ஒன்றிற்கு அமைந்த தன்மையை விட்டுவிட்டுக் கவிக்கு அவசியமான குறிப்பை ஏற்றுவதால், அதற்கு அந்தப்பெயர் வந்தது. சிலம்புகள் கலைச் சூழ்ந்திருப்பதும், நடக்கும்போது ஒலிப்பதும் இயற்கை. தமயந்தியின் கொங்கைகள் பெரியன, இடை சிறியது, காலில் அவள் சிலம்புகள் அணிந்திருந்தாள், ஆகிய இவை மூன்றினையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து முலையின் பாரத்தை இடை தாங்கமாட்டாது என்றுதான் சிலம்புகள் அவள் கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு கதறுவதாகக் கவி தன்னுடைய குறிப்பை ஏற்றி அமைப்பதால் இது தன் குறிப்பு ஏற்ற அணியாகும். தனக்களித்த இருவரத்தை இரக்கமில்லாமல் தசரதன்பால் கேட்டு நின்ற கொடியவன்மேல் கோபம் கொண்டவன்போல் சூரியன் சிவந்து தோன்றினான், என்று கம்பர் கூறுவதும் தற்குறிப்பு ஏற்ற அணியாம். சூரியன் உதயத்தில் சிவந்திருப்பது இயற்கை. எந்நாளும் அவன் சிவந்துதான் தோன்றுவான். எனினும் இந்நாள் அவன் சினத்தினால் சிவந்தான் என்று அக்கவி தன்னுடைய குறிப்பை அச்சூரியன்பால் ஏற்றிவிட்டார். சமஸ்கிருத அலங்கார சாஸ்திரத்தில் இந்தத் தற்குறிப்பேற்ற அணியை, உத்ப்ரேக்ஷாலங்காரம் என்று அழைப்பர். ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் Pathetic Fallacy என்னும் Figure of speech இதை ஒருவாறு ஒக்கும்.

காலத்தில் கோவிலு் பூசைசெய்த எங்கள்பன் இறந்து போய் இருபது வருஷங்கள் ஆகின்றன. நானும் சில நாட்கள் அம்மனுக்குக் குறைவு வரக்கூடாதென்று எண்ணி ஒழுங்காகப் பூசை செய்தேன். கோவிலுக்கு வருமானம் இல்லாமையாலும், பூசைச் செலவுக்குக் கொடுப்போர் இல்லாமையாலும் என் வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாமையாலும் நான் தினப்பூசையை விட்டு, வாரத்திற் கொருமுறை, எவ்வளவோ பாடுபட்டு வெள்ளிக்கிழமைதோறும் தவறாமற் பூசை செய்கிறேன். தாங்கள் வந்துவிட்டீர்கள். இனி அம்மனுக்குக் குறைவில்லை. அம்மனுக்குக் குறைவில்லையானால் இந்த ஊருக்கும் குறைவில்லை. தாங்கள் இந்த ஊரைவிட்டுப் போனதுமுதல் பூமிகுளிர மழை பெய்ததே இல்லை' என்றான்.

குன்றுடையான், 'நல்லது, பண்டாரம், கோவில் நன்றாக இருக்கிறதா, பாழாய்ப்போயிற்று? என்றான். பூசாரி, 'பூசிவழிப்பா ரில்லை. பலவிடங்களில் சுவர் இடிந்து விழுந்துவிட்டது. கோவிலைச்சுற்றிக்கள்ளிகும் ந்துகொண்டது. கூரை சிதைந்து போயிற்று' என்றான்.

இதைக்கேட்ட தாமரை அங்கலாய்த்து, கணவனை நோக்கி, 'எழுந்திருங்கள். நாம் மூவரும் கோவிலுக்குப்போய், கள்ளிமுள்ளெடுத்து, துப்புரவு செய்து, சாமி கும்பிடுவோம். இன்று வெள்ளிக்கிழமை, நல்ல நாள்' என்று சொல்லி, தன் தாயார் கொடுத்த அடிபோன கூடையையும் பிய்ந்த முறத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். கணவனும் பூசாரியும் அவளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

கோவிலுக்குப் போய்க் கள்ளியெடுத்து, முள்ளெடுத்து, பெருக்கி, வாசலுக்குச் சாணந்தெளித்து, சுத்தி செய்து, அம்மனுக்கு நீராட்டி, மூன்று காசுக்குச் சூடமும் சாம்பிராணியும் பழமும் வாங்கிவந்து பூசை செய்தார்கள். இதற்குள் மாலைப்பொழுது வந்தது. வானம் இருண்டது. மழைக்காற்று வீசிற்று.

தாமரை, அம்மன் சந்நிதியில் நின்று கும்பிடுகிறாள். 'தாயே, நீ கூடத் துணையிருக்கவேண்டும், குலதெய்வமானாக்கால். நாங்கள் பெற்றோருற்ற ரில்லாமல் பிழைப்புக்கு வழியறியாமல், ஏழைகளாய்த் திரிகிறோம். கள்ளங்கபடறியாத என் கணவனைக் காப்பாற்று. தாயே! நாங்களும் நாலுபேர்பார்க்கத் தலை யெடுத்துச் சீராக வாழவேண்டும். கடைக்கண்பார், அம்மா! என்ருடி உயர்த்தால் உன் கோவிலில் நித்தப் பூசைக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்; மண்ணாற் செய்திருக்கும் சுவரைக் கல்லால் செய்கிறேன்; இரும்பாற் செய்திருப்பதை வெள்ளியாற் செய்கிறேன்! தங்கக் கலசம் செய்து வைக்கிறேன்!

கணவனும் மனைவியும் சாமிகும்பிட்டு, அந்திவேளையில் வீசுவந்து சேர்ந்து, சாப்பிட்டுப் படுத்தார்கள். அன்றிரவு நல்ல மழை பொழிந்தது. குன்றுடையான் பொன்வளநாட்டை விடுத்துப் போனபின் அந்தநாட்டில், நல்ல மழை என்பதே யில்லாமல் பஞ்சந்தோன்றி இருந்தது.

மறுநாள்முதல் குன்றுடையான் அவ்வூராருடைய கொல்லைகளில் பாத்தி பிடித்தும், ஏரோட்டியும், கவலையிறைத்தும் கூலிவேலை செய்தான்.

ஐயன் குன்றுடையான் பொன்வள நாட்டில் கால் வைத்ததுமுதல் மாதமும்மாரி பெய்தது. பயிர்பச்சைகள் செழித்து வளர்ந்தன; கன்றுகாலிகள் கதித்தன; குடியானவர்கள் பணக்காரர்கள் ஆனார்கள்; ஏழைகளுக்குக் கூலியுயர்ந்தது; குன்றுடையானும் மனைவியும் வயிறுரவுண்டு, நாலு காசும் பித்தார்கள்; அவர்களுடைய ஒற்றைக்கொம்பு மாடும், பொக்கைவாயாடும் தின்று கொழுத்தன.

இப்படியிருக்கும் நாளிலே, வேளாண்மைப் பருவம் வந்தது. விதைப்புக் காலம் தொடங்கியது. ஊரார் கம்பும் சோளமும் கொள்ளும் கொண்டுபோய் விதைத்தனர்.

ஒருநா ளிரவு தாமரை கணவனை நோக்கி, 'நமக்கும் காடுகளையிருந்தால், நாமும் விதைக்கலாமே' என்று சொல்லி, நெட்டுயிர்த்தாள். குன்றுடையான், 'அடி போ, பைத்தியகாரி! நீ ஏன் விசைப்படுகிறாய்? நமக்குக் காடுகரை யில்லாமலென்ன? நாளைக்குப் பங்காளிகளிடம் போய்க் கொஞ்சம் பூமி கேட்டு வாங்கிவருகிறேன். நாமும் விதைக்கலாம்' என்றான்.

தாமரை, 'அவர்கள் நல்லவர்களானால் இத்தனை நாட்களாக உங்கள் நிலங்களை எல்லாம் அனுபவித்துக்

கொண்டு இருந்ததை நினைத்து, நீங்கள் கேட்பதற்கு முன்பே கொடுப்பார்கள். அவர்கள் பாவினர். இருந்தாலும், நீங்கள் போய்க் கேட்பது நல்லதே. நாளைக்குப் போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லி, போகிற இடத்தில் தீங்கொன்றும் வராமல் கணவனைக் காக்குமாறு அவன் செல்லாண்டியம்மனைத் துதித்தாள்.

மறுநாட்காலையில் குன்றுடையான் பழையதுண்டு, கம்பளியைத் தோளிற்போட்டுக் கவைக்கோலையூன்றி நடந்து, பாய்ச்சலுருக்குப் போய்ப் பங்காளிகள் வீட்டையடைந்தான். கவுண்டர்கள் காடுகரை போயிருந்தார்கள். வாசலிற் படுத்திருந்த நாய் குலைத்து இவனைக் கடிக்கவந்தது. குன்றுடையான் அதனோடு நட்பு வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டே நடந்து, வாசலைக் கடந்து, திண்ணைக்குப்போய், கம்பளியையும் கவைக் கோலையும் வைத்து உட்கார்ந்தான்.

நாய் குலைத்ததைக்கேட்டு நங்கையர்கள் வீட்டிலிருந்து வாசற்படியுண்டை வந்து, எட்டிப் பார்த்து, இவனாடி இவன்! சொந்தத்தைப் பார்த்தாயா? கேட்காமலே திண்ணையில் குந்திக்கொண்டான்' என்றார்கள். அவர்களிலொருத்தி, 'அவன் வயிற்றைப் பாரடி, தாழி போலிருக்கிறது' என்றாள். மற்றொருத்தி அவன் தலைமயிரைப் பாரடி, தேங்காய்க் குடுமிபோலிருக்கிறது' என்றாள்.

இவ்வாறாக அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவனுடைய கை, கால், மூக்கு, கண் முதலியவற்றைக் குறித்து என்னம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கையில், அவர்களில் இளையாளாகிய காளிங்கராயகவுண்டன் மனைவி அவனைச் சற்று உற்றநோக்கி, 'அடி, அக்கா, அந்தக்கம்பளியையும் கவைக்கோலையும் பார்த்தாயா? இவன்குன்றுடையான்போல் இருக்கிறான்' என்று கூறினாள். குன்றுடையான் என்ற பெயர் கேட்டவளில் அவர்களுடைய நெஞ்சுகள் திடுக்கிட்டன. அவர்களிற் சிலர், 'அடியடி, ஆமடி. அந்த நாசமாய்ப்போனவன்தான்' என்றனர்.

அப்பொழுது அவர்களில் மூத்தவன் நேராக வந்து குன்றுடையானைப்பார்த்து, 'யாரப்பா, நீ?' என்றான். ஐயன், 'என்ன, நங்கை? அடையாளந்தெரியவில்லையா? நான்தான், குன்றுடையாக் கவுண்டன்' என்றான்.

'குன்றுடையாக் கவுண்டனா? அட, இழலே! நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்றான் மூத்தான். மற்ற நங்கையர்களும் குன்றுடையானைச் சூழ்ந்துகொண்டு, 'வா, குன்றுடையாக்கவுண்டா! எங்கப்பா போயிருந்தாய், இத்தனைநாள்?' என்று கேட்டார்கள்.

குன்றுடையான் தான் ஒமந்தூர் போய் எருமை மேய்த்ததுமுதல் வெள்ளிவள நாடு சென்று கலியாணம் செய்துகொண்டு பிறந்தவூர் சேர்த்ததுவரையில் தன் வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு நங்கையர்கள் மகிழ்ச்சியுற்றவர்கள் போல் நடத்து, 'நல்லது, குன்றுடையாக் கவுண்டா, இரு, போகாதே. கவுண்டர்கள் மத்தியானம் வருவார்கள். நீ அவர்களோடு சாப்பிடலாம்' என்று சொல்லி வீட்டினுள்ளே சென்று, குன்றுடையான் திரும்பி வந்தமைக்குக் கொதிப்புற்று, சமையல்வேலையைப் பார்த்தார்கள்.

இதற்குள் காடுகரை போயிருந்த கவுண்டர்கள் வீடு வந்து சேர்ந்து, கால் முகஞ் சுத்திசெய்து குன்றுடையானை மனைவியர் இன்னொன்று சொல்ல வறிந்து,

'அடே, தம்பி! நீ எங்கப்பா போனாய்? நாங்கள் உன்னைத் தேடாத இடமில்லையே' என்று பொய் பேசி, அவன் பக்கலில் உட்கார்ந்து, அவன் பாய்ச்சலுரை விட்டுப் போனதுமுதல் நடந்த செய்திகளை யெல்லாம் விசாரித்தார்கள்.

'அண்ணா, நான் ஒமந்தூர் போய் அங்கே பிராமணர்களிடம் பத்துவருஷம் எருமை மேய்த்தேன்; பின்பு வெள்ளிவளநாடு சென்று மாமனைப் பெண்கேட்டேன். மாமன்மார்கள் கொடுப்பதில்லையென்று இல்லாத இயிசையெல்லாம் பண்ணினார்கள்; பிறகு மனசு இளகிப் பெண்கொடுத்தார்கள். நான் கலியாண முடித்துக்கொண்டு மனைவியோடு நாலேந்து நாட்களுக்குமுன் சிற்றூலைப் பட்டணத்தை யடைந்து, கூலிவேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். நல்ல மழை பெய்ய, எல்லோரும் பூமி உழுது விதைப்பதைப் பார்த்து என் பெண்சாதி, 'நமக்கும் பூமியிருந்தால் நாமும் உழுது விதைக்கலாமே' என்றாள். நான், 'அடி, போ, பைத்தியக்காரி! நமக்குப் பூமியில்லாமலென்ன? என் அண்ணன்மார்களைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் பூமி வாங்கி வருகிறேன்' என்று சொல்லி வந்தேன். எனக்கு ஒரு காடு கொடுங்கள், அண்ணா. நானும் உழுது விதைக்கிறேன்' என்றான் குன்றுடையான்.

இதைக் கேட்டலும், குன்றுடையான் பங்குக்கு வந்தானெயன்று பங்காளிகளுக்கு வயிறு எரிந்தது. அவர்கள் ஒன்றுகூடி ஆலோசித்து, 'இவனுக்கு இப்பொழுது காடு கொடுக்காவிடில் நம்மை உலகம் தூறும். ஆகையினால் ஒரு மேட்டைக் கைகாட்டுவோம்' என்று பேசி முடிவுசெய்து, குன்றுடையானிடம் வந்து, 'அப்பா, தம்பி, நீ கேட்டபடியே உனக்கு ஒரு காடு கொடுத்தோம்' என்றார்கள்.

பங்காளிகள் கொடுத்த பூமி சிற்றூலைப்பட்டணத்து எல்லையிலிருந்த ஒரு கல்லாங்காடு. அக்காட்டில் அறு கம்புல்லும் முளையாது; ஒணுனும் முட்டையிடாது; தவளையும் குடியிராது. அதற்கு நார்புறமும் பாதை; நடுவே ஒரு சொட்டை.

தான் கேட்டஅளவில் பங்காளிகள் காடு கொடுத்தார்களென்று குன்றுடையான்களிப்புற்று, 'அண்ணா, காடு கொடுத்தீர்கள். விதைத் தவசத்துக்கு நான் எங்கே போவேன்? கொஞ்சம் விதைத் தவசமும் கொடுங்களண்ணா' என்றான்.

'கொஞ்சம் கொள்ளும் சோளமும் கம்பும் கொடுக்கச் சொல்கிறோம்' என்று பங்காளிகள் கூறி, மனைவியரிடஞ் சென்று, 'தீய வறுத்துக் கொடுங்களடி, பயிர் முளைக்காமல் போகட்டும்' என்றார்கள்.

மனைவியர் பொரியோடு வைத்துத் தவசத்தைப் பொன்னிறமாக வறுத்துக்கொண்டுவந்து குன்றுடையான் முன்னிலையில் கொட்டினர்.

குன்றுடையான் தன் கம்பளியை விரித்து, தவசத்தை வாரிப்போட்டு, மூன்று கூறுகளாக முடிந்து தோளின்மேற் போட்டுக்கொண்டு, நான் போய்வரு

கிறேன்' என்று சொல்லிக் கவைக்கோலைக் கையிற் பற்றி வழிநடந்தான்.

பங்காளிகள் அவனைச் சாப்பிடக் கூப்பிடவில்லை; அவன் வறுத்த தவசத்தை எடுத்துக்கொண்டு நடப்பதைப் பார்த்து, தாங்களும் மனைவியரும் ஏளனஞ் செய்து நகைத்தார்கள்.

சிற்றூலைப்பட்டணத்தில் தாமரைநாச்சி, போனகணவன் வரவில்லையென்று அவன் வரும் வழிமேல்தன் விழிவைத்து எதிர்பார்த்திருந்து, அவன் மாலையில் வரக்கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து, கால்முகங் கழுவு நீர் கொடுத்து, உணவிட்டு உபசரித்தாள்.

பங்காளிகள் உழுவதற்கு நிலமும் விதைப்பதற்குத் தவசமும் கொடுத்து உதவினார்களென்று கணவனும் மனைவியும் மகிழ்ச்சியுற்றார்கள்.

மறுநாள் குன்றுடையான் மனைவியின் சொற்படி பெரியவீட்டுக் கவுண்டனிடஞ் சென்று, ஒரு கலப் பையும், கயிறும், தன்னுடைய ஒற்றைக்கொம்பு மாட்டிற்குச் சோடியாக மற்றோர் எருதும் கேட்டு வாங்கி வந்து, புதுக் கும்பத்தில் கம்பை நிறைத்து, பிள்ளையார் கோவிலுக்குப்போய்ப் பூசைசெய்து சாமிகும் பிட்டு ஏர் பூட்டிக் காட்டுக்கு ஒட்டிக்கொண்டுபோய் வடக்குமுகமாய் நிறுத்தி, ஏழைகளுக்குத் தானம் கொடுக்கும்பொருட்டுக் காத்திருந்தான். தானத்தைப் பெறுவதற்கு ஒருவரும் வாராமையால் குன்றுடையான் அங்கே நிழலில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருக்கையில், அவ்வழியே ஒரு பரதேசி வர, அவனைக் கண்டு அழைத்துப் பாதிக்கம்பைக் கொட்டிக்கொடுத்தான். அந்தப் பரதேசி களிப்புற்று, 'கம்பு நன்றாக விளையவேண்டும்' என்று வாழ்த்தி, ஏருக்கு முன்னே ஒருபிடி கம்பை இறைத்து விட்டுப் போனான். ஏரு முவதில் போதிய பயிற்சி யில்லாத குன்றுடையான் உழவுகோலைத் தோள்மேல் போட்டுக்கொண்டு, ஏருக்குப் பின்னே நடந்து உச்சிவேளையாகுமளவும் ஒன்றிரண்டாக உழுது விதைத்தான். அப்பொழுது மனைவி கணவனுக்குச் சோறு கொண்டுவருதலும், அவன் ஏரைவிட்டு வந்து கால் முகங் கழுவி, திருநீரணிந்து சோறுண்டான். கணவன் உழுவதையும் விதைத்ததையும் கண்டு மனைவி அகமகிழ்ந்து, கொள்ளு ஓர் அணைப்பு விதைக்கும்படி சொல்லிப் போயினாள்.

அடுத்தநாள் குன்றுடையான் காட்டுக்குச் சோளங் கொண்டுபோய், முந்தியநாள் போலவே ஏர்பூட்டி வடக்கு முகமாய் நிறுத்தி, ஏழை பரதேசிகளை எதிர்பார்த்துநிற்கையில், பட்டைநாமந்தரித்த ஒரு தாசரி அங்கு வந்துசேர்ந்தான். கொண்டுவந்த சோளத்திற் பாதியைக் குன்றுடையான் அவனுக்குக் கொட்டிக் கொடுத்தான். அவன் வாழ்த்தி ஒரு பிடி சோளத்தை இறைத்துவிட்டுப் போனபின், ஐயன் மத்தியானமாகுமட்டும் ஏருமுது சோளம் விதைத்தான். மனைவி சோறுகொண்டு வந்தாள். கணவன்சோறுண்டு, ஏரை ஒட்டிக்கொண்டு மனைவியுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போயினான்.

ஜாஸியஸ் ஸீஸர்

[ஓர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்]

[135-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 2. களம் 1.

நூல்

[லூஸியஸ் மறுபடி வருகின்றான்]

லூஸியஸ்:—கதவண்டை இருப்பது உன் மைத்துனன் கான்ஸியஸ்; உன்னைப் பார்க்க விழைகின்றனவன். (1)

ப்ரூட்டஸ்:—தனியே யிருக்கின்றானா?

லூஸி:—இல்லை, ஐய, அவனோடு அதிகமானபேர் இருக்கின்றனர்.

ப்ரூ:—அவர்களை நீ அறிவாயோ?

லூஸி:—அறியேன், ஐய; அவர் பாகைகள் செவிவரைப் பறிக்கப்பெற்றதும், முகங்களிற் பாதி கஞ்சுகங்களிற் புதைந்து மிருக்கின்றன. ஆதலின், சாடையின் எவ்வடையாளத்தினாலும் அவர்களைத் தெரிந்துகொள்ள இயலாவிடில்லை. (2)

ப்ரூ:—அவர்களை வரச்சொல்.

[லூஸியஸ் போகின்றான்]

நம் குழுவின் ரவர் (3) ஓ சதியே, நீமைகள் மிகத்திரியும் இரவிலுமே உன் அரந்தைசெய் புருவத்தைக் காட்டுதற்கு உட்குகின்றனையோ? (4) ஓ ஹோ! எனின், பகலிலே உன் அஞ்சவரு முருவத்தினை மறைப்பதற்குரிய இருண்டதோர் குகையினை எவ்வயின் காண்பாய்? (5) சதியே, யாதாந்தேடற்கு (6); புன்சிரிப்பிலும் மென்மொழியிலும் அதனை ஒளித்துவிடு (7). அன்றேல், உன் சுயச் சாடையே சுமந்து நடமாடுவாயாயின், நினைத்தெரியாவகைக் காந்திருக்க நியமும் வேண்டாவுமங்கிய தில்லையே. (8)

[கான்ஸியஸ், கால்க்கா, டெவியஸ்ப்ரூட்டஸ், வின்னா, மெட்டெல்லஸ் விற்பர், ட்ரோபோனியஸ், வருகின்றனர்]

கான்ஸியஸ்:—உன் அமைதியின்மீது யாம் தகவுகடந்து துணிகின்றோம் என நினைக்கின்றேன். வந்தன முனக்குப் ப்ரூட்டஸ். நாங்க ஞன்னித் தொந்தரவு செய்கின்றோமோ?

ப்ரூட்டஸ்:—நான் எழுந்து ஒருமணிநேர மாயிற்று; இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தேன். உன்னுடன் வருகின்ற இவர்களை யான் அறிவேனோ?

கான்ஸியஸ்:—ஆம், அவர்களில் ஒவ்வொருவனையும்; உன்னை மாண்புற மதிப்பதல்லா லயலொருவன் சுங்கில்லை; உரோமப் பெருமகன் ஒவ்வொருவனும் உன்பால் பூண்டு உயரியதோ ரெண்ணத்தை நீயே உன்னைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தாகாதானெனியவர்களில் ஒவ்வொருவனும் விரும்புகின்றவன். இது, ட்ரோபோனியஸ்.

ப்ரூட்டஸ்:—அவனிற்கு நன்று வருக.

கான்ஸியஸ்:—இது, டெவியஸ் ப்ரூட்டஸ்.

ப்ரூட்டஸ்:—அவனும் நன்று வருக.

கான்ஸி:—இது கால்க்கா; இது வின்னா; இது மெட்டெல்லஸ் விற்பர்.

குறிப்பு

(1) ப்ரூட்டஸின் சகோதரி ஜூனியா என்பவளைக் கான்ஸியஸ் மணந்திருந்தான்.

(2) சூல்லாய்களைக் காதளவு இழுத்துக்கொண்டும் அங்கிகளைக் கழுத்திற்குமேல் உயர்த்திக்கொண்டு மிருப்பதால் வந்திருப்பவர் இன்னொன்று அடையாளம் தெரியவில்லை, என்கின்றான் லூஸியஸ். கஞ்சுகம் = அங்கி.

(3) இப்படி உருவம்கரந்து வந்திருப்பதால் அவர் சதியாலோனைக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ப்ரூட்டஸ் நிச்சயம் செய்கின்றான்.

(4) சதி = வஞ்சனையால் கெடுப்பது. சதியை, உருவகப்படுத்திச் சதியே என ப்ரூட்டஸ் அழைக்கின்றான். சதியே, என்பது தொழிலாகுபெயராய், இங்குச் சதியாலோசனைக் காரர்களைக் குறிக்கின்றது. சதியாலோசனையின் தன்மையையும் அதனை நடத்தும் சூழ்ச்சிகளையும் பற்றிப் ப்ரூட்டஸ் கூறும் இது அவனுடைய குணத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும்வகையில் மிகவும் முக்கியமாய் நிற்கின்றது. இதன் கருத்துப் பின்வருமாறு:—கொலை கொள்ளாவிடாமல் முதலிய தீய காரியங்களுல்லாம் அதிகமாய் நடைபெறும் இரவிலேகூட இச்சதியாளர் தம் முகத்தைத் தெரியக்காட்டா நானுகின்றார்களென்றால், இதனுடைய பாதகம் எத்துனை இழியதாக இருக்கவேண்டும் என்று முதலில் சதியை இழித்துப் பரிசுசிக்கின்றான். ஆதலால் தான் செய்ய இருக்கும் கருமத்தின் இழிவையும் கயமையையும் ப்ரூட்டஸ் நன்குதேர்ந்தவன் என்பதுவெளிப்படை. அரந்தைசெய் புருவத்தைக் காட்டுதற்கு உட்குகின்றனையோ = மற்றவர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் உன்முகத்தை, மறைக்காமல் வெளிக்காட்டக் கூசுகின்றனையோ. அரந்தை = துன்பம். புருவம் = சினை ஆகுபெயராய் இங்கு முகத்தைக் குறிக்கின்றது.

(5) இரவிலேயே சதியாளர் தம்மை இவ்வளவு மறைத்துக்கொள்ள வேண்டொவர்களாயின் பகலில் எங்குத்தான் சென்று ஒளிந்துகொள்வார்கள. எவ்வளவு இருண்ட குகையில் போய்ப் பதுங்கினாலும் அதனையும் கடந்துஅவர் முகத்தின் குரூரம் தென்பட்டேதீரும்.

(6) ஆதலால், முகத்தை மூடிக்கொள்வதாலும் இருட்டிடந்தேடி ஒளிவதாலும் பயனில்லை.

(7) ஆகையால், கபடமாய் நடக்கக் கற்றுக்கொள். புன்சிரிப்புச் சிரித்தும் மென்மொழிகள் பேசியுமே மற்றவர் குடியைக் கெடுக்கவேண்டும்.

(8) அவ்வாறின்றி, மனத்திலுள்ள குரூரத்தை முகத்திலுந் தாங்கினராவாரெனில் பிறகு அம்முகத்தினை மூடிக்கொண்டாலுமென்னபயன்? நரகத்தின் இருளிலும்கரந்திருக்கமுடியாது. கரும் வெளிப்பட்டு இடையூறு எய்தும்.

இவ்வளவு துரோகமும் நயவஞ்சனையும் குழுவல்லப் ப்ரூட்டஸை என்னவென்று மதிப்பது! இவன் மகா உத்தமனென்றும், எண்ணம் தூயது என்றும், உண்மையாளன் என்றும், மற்றுத் தன் தேசத்தின் விடுதலையின்பாலுள்ள ஆர்வத்தால் மதியங்கிச் செய்கை திகைத்துக் கான்ஸியஸின் தந்திரத்திற்கு இரையாகி இக் கொடிய காரியத்திற்கு உடன்பட்டானென்றும், ஷேக்ஸ்பியர் நூலராய்ச்சியுடைய ஆங்கிலஅறிஞரெல்லாரும் ஒருவராய் உரைக்குமது, ப்ரூட்டஸின் இவ்வாசகங்களால் மறுக்கப்பெறுகின்றது. இதுவன்றி, அவர்களுடைய நன்மதிப்பிற்கு ஆதரயில்லை என்பதை நிலைநிறுத்த இன்னும் சிலகுறிப்புகள் பின்னரும் வரும்.

ப்ரூட்டஸ்:—அவரனைவரும் நன்று வருக. உங்கள் கண்களுக்கும் இரவிற்கும் இடையே கிடக்கும்படி கவனம்மிகு கவலைகள் யாவையே? (9)

கான்ஸியஸ்:—உன்னோடு ஒருவார்த்தையான்வேண்டலாமோ? (10)

[ப்ரூட்டஸும் கான்ஸியஸும் தனியாகச் சென்று மெல்லப் பேசிக்கொள்கின்றனர்]

டெஸியஸ் ப்ரூட்டஸ்:—இங்கே கிடக்கின்றது கிழக்கு. பொழுது இங்கேயன்றே விடிகின்றது.

கால்க்கா:—இல்லை.

லின்னா:—ஓ, மன்னிக்கவேண்டும் ஐய, அங்குத்தான்; முகங்களை உருவுகின்ற அதோ அப் புக்ரீறிக் கோடுகள் பகலின் வரவுரைக்குந் தூதர்களே.

கால்க்கா:—இருவரும் மயங்கினீர் என்று நீங்களே ஒவ்வளர். இங்கே, என் கத்தியைக் காட்டுமிடத்தில், சூரியன் உதிக்கின்றது. வருடத்தின் இள இருது இதுவென்பதைப் பொறுத்து அது தென்திசையில் நெடுவழி படர்ந்திருக்கின்றது. இரண்டு மாதங்களுக்கப்பால், வடதிசைமே லருகாகித் தந்தீயினை முதலில் தோற்றுவிக்கும். நடுக்கிழக்கு நிற்பதோ, சபை மண்டபம்போல், நேரே இங்கு. (11)

ப்ரூட்டஸ்:—ஒவ்வொருவராக எல்லோரும் உங்கள் கைகளைக் கொடுங்கள். (12)

கான்ஸியஸ்:—நாம் எண்ணித்துணிந்திருப்பதை ஆணைவைத்தும் நிச்சயம்செய்வோம்.

ப்ரூட்டஸ்:—வேண்டா, (13) ஆணையால் அதுவேண்டா. மாந்தர்முதங்கனும், நம் ஆன்மாவின் துன்பங்களும், இக் காலத்தின் கொடுமையும், இவைதாம் இயக்கலாற்றா நொய்ய நோக்கங்களாயின் இப்பொழுதே கலைந்தகன்று ஒவ்வொருவனும் தன் மிடியுடைய படுக்கையைச் சேரட்டும் (14). பின் எல்லோரும் சிட்டின்படி ஒவ்வொருவனாய் விழுகின்றவரையில் அண்ணாந்த பார்வைக் கொடுங்கோன்மை திரியட்டும் (15). மற்று, கோழைமக்களைச் சுடா ஏற்றவும் உருகுகின்ற பெண்களின் உணர்வுகளை வீரத்தால் துவைத்து எட்டுகெனச் செய்யவும், போதிய அனல், யான் நிச்சயமாய்க் கருதும்வண்ணம், இவைகள் தாம் தாங்குமெனில், என் சுயதேசவாசிகள், பின்னர், நாம் கைக்கொண்ட நோக்கமன்றி, அல்லலைத் தீர்க்குமாறு நம்மைத் தைத்துத் தூண்டதற்கு வேரோர் முள்ளும் வேண்டோமோ? (16) சொல்லொன்று வழங்கிப் பிறகு பின்னிடா இரகசிய உரோமர்கள் என்பதல்லால் வேரோர் பிணையும் நம்மிடை வேண்டுமோ! (17). இவ்வாறு ஆகுக, அன்றேல் அதன் பொருட்டு யாம் வீழ்கின்றோம் என்று, சீலமுடைய உண்மையும் உண்மையும் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை யல்லாமல் வேரோர் ஆணையும் வேண்டுமோ? புரோகிதர்களும், கோழைகளும், பதுங்கிக்கிடக்கும் பயங்கொள்ளிகளும், தொய்ந்து போன கிழப்பிணங்களும், நீமைகளை விரும்பி ஏற்றுப் பொறுத்திருக்கின்ற தோன சன்மங்களும் ஆணைவைக்கட்டும், சந்தேகத்திற்கிடமான பிராணிகளைக் கெட்டகாரியங்களுக்கு ஆணையிடச் சொல்.

வழங்கிய வாக்குறுதியின் சிறிதினும் சிறியவோர் அணுவேனும் சிதைப்பானாயின், உரோமர்களில் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு எற்பட்டதோ, என்பது பொருள். (9) இரவாயிருந்தும் நீங்கள் தூங்காமல் இங்கு வருவதற்கு என்ன அவசியம் எற்பட்டதோ, என்பது பொருள். (10) தன்னுடன் வந்தவர்களைப் ப்ரூட்டஸிற்குத் தெரிவித்தபின், கான்ஸியஸ் அவனோடு ஒருபுறஞ் சென்று ஏதோ இரகசியம் பேசுகின்றான்—ஒரு கட்சிக்குள்ளேயே, வேறு வேறு இரகசியங்கள் இல்லாமல் தீராதன்றோ. அது இயற்கையே என்று மற்றவர்களும் சினங்கொள்ளாததுமன்றி, அந்த இரகசியத்தைத் தாங்கள் செவிகொடுத்துக் கேட்கவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்க, சூரியன் உதிக்கும் இடம் எதுவென்று தோர்வதில் தம் கவனத்தைச் செலுத்தி வாதிக்கலாகின்றனர். (11) நேர் கிழக்கு ஒருபுறமிருக்கச் சூரியன் வேரோர் புறம் உதிக்கின்றதே, என்பதைப்பற்றி இம்மூவருக்கும் நிகழ்ந்த வழக்கு இது. காலத்திற்கேற்றபடி சூரியன் உதிக்கின்ற இடத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களும், மற்றவர் சொல்வதை எற்றுக்கொள்ள மாட்டாதவர்களும் ஆகிய இவர்கள், ஸ்ஸரைக் கொல்வதுமாதிரி அவசியமென்ற நிச்சயங்கொண்டு எல்லாரும் ஒரு மனப்படுகின்றனர்—என்னே மாநாட இயற்கை, என்னே அரசியல் திருத்தக்கட்சிகள், என்று ஷேக்ஸ்பியர் பரிசுசிக்கின்றார். (12) இதுவரையில், கட்சியைக் கூட்டிவிட்ட கான்ஸியஸ் ப்ரூட்டஸிற்கு அதன் தலைமையை அளித்துத் தான் இரண்டா மிடத்திற்குச் செல்லவோ, தலைவனான ப்ரூட்டஸ், மற்றவர்களுடன் கைகலுக்கி அவ்வுறவினை உறுதிசெய்து கொள்கின்றான். (13) தான் தலைவனாதற்குத் தக்க அடையாளம் என்னவென்றால், முதல்முதலாக, ஒருவன் ஒன்று சொன்னால் அதற்கு மாறாகத் தான் வேறொன்று சொல்லி மறுக்க வேண்டுமென்பதுபோல் நிற்கின்றது இது. தன்னுடைய கட்சிக்குள்ளேயே கான்ஸியஸ், ப்ரூட்டஸின் கையில் அடைந்த முதல் தோல்வி இது. இனி மறுத்ததற்குக் காரணங்கள் கற்பிக்கின்றான் ப்ரூட்டஸ். “நாமும் கெட்டவர்களாய், நாம் கைக்கொண்ட கருமமும் கெட்டதாய் இருந்தாலல்லவோ, நம்முடைய உடன்படிக்கையை ஆணைவைத்து உறுதிசெய்ய வேண்டும்—இப்பொழுது ஆணையொன்றும் வைக்க அவசிய மில்லை” —என்பது அக்காரணங்களின் பிண்டப்பொருள். (14) ஸீஸர் செய்கின்ற துன்பங்களால் வாடிய சனங்களின் முகங்களும், அவைகளைக்கண்டு ஆற்றாது தவிக்கும் நம்முடைய ஆன்மங்களும், இக் காலத்தின் கொடுமைகளும் நம்மை இச்செய்கைக்குத் தூண்டப் போதாவாயின், ஆணைவைத்து என்னபயன்? மிடிசோம்பல், மிடியுடைய படுக்கை, என்பது மாற்றடைமொழி. சோம்பேறிகளே, இப்பொழுதே படுக்கப்போங்கள் என்பது பொருள். (15) அண்ணாந்த பார்வைக் கொடுங்கோன்மை என்பது, பேராசைப் பிடித்துத் தலைவிரித்தாடுகின்ற கொடியோனாகிய ஸீஸர், எனப் பொருள்படும். நம்மெல்லோரையும் அவன் ஒவ்வொருவராய்க் கொன்று தீர்க்கப்போவது நிச்சயம். அதுவும் எப்படி. இன்றைக்கு யாரைக் கொல்லலாம், இன்றைக்கு யாரைக் கொல்லலாம் என்று நாடோறும் சீட்டுப் போட்டுப்பார்த்து யார் பேர் வருகின்றதோ அவனைக் கொல்வானென்றி ஒருகுற்றத்தைக் காரணமாகக் காட்டவாவது வேண்டும் என்றுகூட நினைக்கமாட்டான். (16) பேசும் விரைவினாலும் படடப்பாலும் ப்ரூட்டஸ், இருவேறு உருவகங்களை ஒன்றாகக் கலக்கின்றான். மாந்தர்முகம், தம் ஆன்மாவின் துயரம், காலத்தின் கொடுமை ஆகிய இக்காரணங்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முதலில் நெருப்பிற்கு நிராக உருவகம் செய்யப்பெற்றன. அந்நெருப்புத் தான், மழுங்கிய கோழைகளுக்குக்கூட ஊக்கமும், இளகிய மணங்களுக்குத் துவையலிட்டு எடுக்காகிய இரும்பின் தின்மையும் அளித்து நிற்க வேரோர் ஆணை எற்றுக்கு என்கின்றான். பிறகு, தம்மைக் குதிரைகளாகவும், குதிரைகளின் விலாவில் குத்தி ஒட்டதற்கு அணியும் கால்முன்களாக (Spurs) அந் கோக்கம் முதலியவைகளையும் உருவகு் செய்கின்றான். (17) பிணை = கட்டுப்பாடு. சொன்ன சொல்லையும் தம் இரகசியங்களையும் காப்பதே இயற்கையாக உடைய உரோமர்களுக்கு ஆணை என்று ஒன்று தனியே வைப்பது எற்றுக்கு—என்பது பொருள்.

வொருவனும் பெருமையுடன் சுமக்கின்ற உதிரத் துளிகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி பல சோரத் தால்சுரந்த குற்றத்திற்குள்ளாகுமிப்பொழுது (18), நம்முடைய கருத்தேனும் கருமமேனும் ஆணையொன்றிட்டுறுதிசெய்யல் அவசியமென் றெண்ணியாம் துணிந்துள இம் முயற்சியின் உண்மைப்பெருமைக்கோர் மாசு ி பூசவேண்டா. (19)

காஸ்ஸியஸ்:-இனி, விலிவிரோவின் செய்தி யென்ன? அவனை யாம் ஆழம்பார்க்கலாமோ? நம்முடனவன் உறுதியாய் நிற்பானென நினைக்கின்றேன். (20)

காஸ்க்கா:-அவனை நாம் விட்டுவிடவேண்டா. ஸின்னா:-வேண்டா, வேண்டவே வேண்டா.

மெட்டல்லஸ்:-ஆமாம்; அவனை வைத்துக்கொள்வோம்; நமக்கோர் நன்மதிப்பும், நம் செய்கைகளைப் போற்றுதற்கு சனங்கள் குரல்களையும் அவனது வெள்ளிமயிர்கள் நமக்கு வாங்கித்தரும் (21). அவனுடைய அறிவே நம்முடைய கைகளை ஆண்ட தென்று சொல்வ தாகுக. நம் இளமையும் முரட்டுத்தனமும் எள்ளளவும் தென்படாமல் எல்லாம் அவன் கண்ணியத்தினுள் புதைத்துவிட்டும் (22).

ப்ருடஸ்:-ஏ, ஏ! அவன் பேர் சொல்லற்க. அவன் பால் நாமிதனை விள்ளவேண்டா. ஏனெனில், மற்றவர் துவக்கிய எதனையும் அவன்தான் ஒருபோதும் தொடர்ந்துவர மாட்டான். (23)

காஸ்ஸியஸ்:-எனின், அவனை விட்டுவிடு. காஸ்க்கா:-ஆம் ஆம்! அவன் தகுந்தவனல்லன் (24).

(18) ஆணையிடலாகாதென்று தடுக்கின்றனானும் ப்ருடஸும் ஒரு கொடிய சூன் உரைக்கின்றான். சோரம்-விபசாரம். இந்தக் காரியத்தில் ஒருவன் வாக்குப் பிறழ்வானால் அவன் ஒரு தகப்பனுக்குப் பிறந்தவனல்லன், என்பது பொருள்.

(19) இப்படி எல்லாம் இருக்க, ஆணையிட்டித்தான் நம்முடைய உறுதியைக் காத்தல் கூடும் என்று ி எண்ணுவதும் நம் பெருமைக்கும் தூய்மைக்கும் வாய்மைக்கும் இழுக்கன்றோ—ஆதலின் அதனை விடுக, என்கின்றான்.

(20) ஆணையிடலாகாதென்று தீர்த்தபின், விலிவிரோவையும் தம் கட்சியில் சேர்த்துக்கொள்ளலாமா, என்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கின்றனர்.

(21) விலிவிரோ, பெரிய மனிதன், வயது சென்றவன், செனட் சபையினர்களில் ஒருவன், ஜனங்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவன், ஒரு விடயத்தை எடுத்துப் பேசி மற்றவர்களைத் தன்கருத்திற்கு இணங்கும்படி செய்கின்ற நாவன்மை அதிகம் உடையவன். அவன் நம் கட்சியிலிருந்தால், நம்முடைய செய்கை சனங்களுக்குச் சம்மதமாகும், என்பது பொருள்.

(22) விலிவிரோ இதற்கு உடன்பட்டு உதவி செய்தானென்றால் நம்முடைய காரியத்தின் தீமை தோன்றாது என்பது பொருள்.

(23) இது காஸ்ஸியஸின் இரண்டாவது தோல்வி. கட்சியின் தலைவனாகத் தன்னுடன் விலிவிரோ போட்டி கொள்வான் என்பதே, ப்ருடஸ் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளாததற்குக் காரணம்.

(24) ஸீஸரின் வாய்பார்த்துத் தாம் ஏன் கிடக்கவேண்டும் என்று அவனைக் கொல்லத்தலைப் பட்டவர் இதற்குள்ளேயே ப்ருடவிற்குப் பின்பாட்டுப் பாடவேண்டி நேர்கின்றது.

அ ப ப ர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[136-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(X) பிரமாணத்தின் வகுப்புக்கள்

பிரத்தியட்சம் நால்வகையென்பது சைவர் துணிவு, அவையாவன (1) இந்திரியப் பிரத்தியட்சம் (2) மானதப் பிரத்தியட்சம் (3) சுயவேதனாப் பிரத்தியட்சம் (4) யோகப் பிரத்தியட்சம் என்பனவாம். அவை இச்செய்யுட்களில் அழகாய் விளக்கப்பட்டமைகாண்க:-

உயிரினோடு ணர்வு வாயி லொளியுருவாதி பற்றிச் செயிரொடு விகற்ப மின்றித் தெரிவதிந் திரியக்காட்சி; அயர்விலிந் திரிய ஞான மைப்புலன் சார்ந்துயிர்த்தகண் மயர்வற வந்த ஞான மானதக் காண்ட லாமே

அருந்தின்பத் துன்ப முள்ளத் தறிவினுக் கராக மாதி தருந்தன்வே தனையாங்காட்சி, சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப் பொருந்திய தேச கால வியல்பகல் பொருள்க னெல்லாம் இருந்துணர் கின்ற ஞானம் யோகநற் காண்ட லாமே

சிவஞான சித்தியார் -

இந்நால்வகைப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்களை அபர்தேவாரத்திருப்பதிகங்களில்விளக்குமுறைகாண்க:-

(1) இந்திரியக் காட்சி:-

பாளை யுடைக்கமு கோங்கிப்பன்

மாட நெருங்கியெங்கும்

வாளை யுடைப்புனல் வந்தேறி

வாழ்வயற் றில்லைதன்னு

ளாள வுடைக்கமுற் சிற்றம்

பலத்தர னுடல்கண்டாற்

பீளை யுடைக்கண்க ளாற்பின்னைப்

போய்த்தொண்டர் காண்ப தென்னே.

கோயில் திருவிருத்தம் 1.

(2) மானதக் காட்சி

சித்தத் தேழுந்த சேழுங்கம லத்தன்ன சேவடிகள் வைத்த மனத்தவர் வாழ்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன் முத்தம் வயிரமு மாணிக்கந் தன்னுள் விளங்கியதா மத்த மலர்கண்ட கண்கொண்டு மாற்றினிக் காண்ப [தென்னே ?

கோயில் திருவிருத்தம் 9.

(3) சுயவேதனைக் காட்சி

நாதன ரென்ன நாளு நடுங்கின ராகிற் றங்க ளோதங்களறிய மாட்டா ரிணையடி தொழுதேமென்பா ராதன னவனென் றென்கி யதிகைவீ ரட்டனேநின் பாதனன் பாவா துய்க்கும் பழவினைப்பரிசி லேனே திருவதிகை வீரட்டானம்—திருநேரிசை 3.

(4) யோகநற்காட்சி

ஊனினுள் ளுயிரை வாட்டி-
யுணர்வினுக் கோளிய ராகி
வானினுள் வான வார்க்கு
மறியலா காத வஞ்சர்
நானேனிற் றுனே யென்னு
ஞானத்தார் பத்தர் நெஞ்சுள்
தேனுயின் னமுதா மாவர்
திருச்செம்பொன் பள்ளி யாரே.
திருச்செம்பொன்பள்ளி—திருநேரிசை 1.

(ii) காணப்படுவனவற்றின் அறுவகைச் சம்பந்தம்

பொருள் இந்திரியங்களுடைய சாட்சாத்தாரிப் பிரமைக்கு ஏதுவாகிய சந்திரிக்ஷம் அறுவகை என்பர் தருக்க நூலார். அவையாவன:-

(1) சையோகம்.

இது ஒருமைப்பட்டுப் பொருத்தலாம்; இதனால் திரவியப் பிரத்தியட்சமாகும்.

படமுடை யாவினோடு பனிமதியதனைச் சூழக் கடமுடை யுரிவைபோர்த்துக் கண்டவ ரஞ்சவம்ம விடமுடைக் கச்சி தன்னு ளேகம்ப மேவினுன்றன் நடமுடை யாடல் காண ஞாலந்தர னுய்ந்தாவாரே திருவேகம்பம் - திருநேரிசை - 8.

(2) சையுத்த சமவாயம்.

இச் சம்பந்தத்தால் திரவியத்தின் சாதி, சப்தம் ஒழிந்த குணங்கள், கருமங்கள் இவை பிரத்தியட்சமாம்.

தருக்கு மிகுத்துத் தன்றோள்
வலியுன்னித் தடவரையை
வரைக்கை ளாலெடுத்தார்ப்ப
மலைகள் கோண்சிரித்து
வரக்கன் மணிமுடி பந்து
மணிதில்லை யம்பலவன்
நெருக்கி மிதித்த விரல்கண்ட
கண்கொண்டு காண்பதென்னே.
கோயில் திருவிருத்தம் 10

(3) சையுத்த சமவேத சமவாயம்.

இது ஒருவகைச் சையுத்த சமவாயமே. முற்கூறிய சையுத்த சமவாயத்தில், திரவியத்தின் குணத்திலுள்ள சாதி தொழில் இவைகள் இச் சையோக சம்பந்தத் தால் நேருமென்பர். பொருள் வேறாயும், குணங்கள் வேறாயும் பிரித்து அறியுங்காலையில் இது நேரும். இதிலும் சப்த மொழிந்த குணங்களும் கருமங்களுமே பிரத்தியட்சமாம். இவற்றை அப்பர் பாசுரத்தால் சிறிது விளக்க முயலுவோம் :-

ஒருவரு நிகரில்லாத வெண்டிற லாக்க னோடிப் பெருவரையெடுத்ததினடோள் பிறங்கியமுடிகளிறு மருவியெம் பெருமானென்ன மலரடி மெள்ளவாங்கித் திருவருள்செய்தார் சேறைச்செந்நெறிச் செல்வனாரே. திருச்சேறை - திருநேரிசை 19.

(4) சமவாயம்

ஓசை கிரகிப்பதாகிய சம்பந்தம் இதுவாகும். இதில் செவிஇந்திரியம், ஓசையேபொருள். இச்சம்பந்தம்குணிகுணசம்பந்த மென்பாருமுளர். செவி குணியும் ஓசை குணமுமாம். (உ—ம்)

தென்னவன் மலையெடுக்கச் சேயிழை நடுங்கக் கண்டு மன்னவன் விரலா லுன்ற மணிமுடி நெரிய வாயாற் கன்னலின் சீதம் பாடக் கேட்டவர் காஞ்சிதன்னுள் இன்னவற் கருளிச் செய்தா ரிலங்குமேற் றறியனாரே. திருக்காஞ்சி திருமேற்றளி—திருநேரிசை 10.

(5) சமவேத சமவாயம்

இச் சம்பந்தத்தால் சப்தத்திலுள்ள சாதி பிரத்தியட்சமாகும் :-

வேதங்க ணுன்குங்கொண்டு விண்ணவர் பரவியேத்தப் பூதங்கள் பாடியாட லுடையவன் புனித னெந்தை பாதங்கள் பரவி நின்ற பத்தர்க டங்கண் மேலை யேதங்க டர நின்ற ரிடைமரு திடங்கொண் டாரே. (திருவிடை மருது-திருநேரிசை-5)

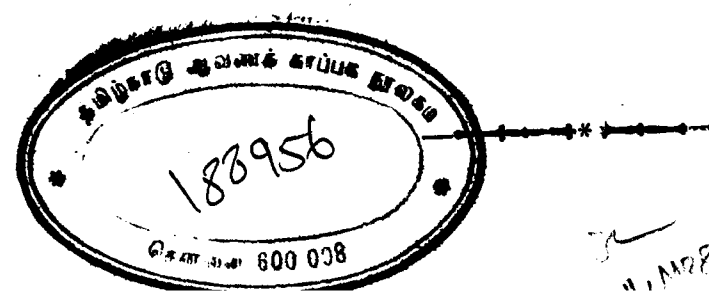
(6) விசேடண விசேடிய பாவம்

இச் சம்பந்தத்தால் அபாவ சமவாயங்களின் உணர்ச்சி பிரத்தியட்சமாம். இதை அப்பர் திருவையாறு—பண்—திருநேரிசை யென்னும் திருப்பதிகத்தில் வெகு விநோதமாய்ப் பாடியிருப்பது காண்க. இதில் ஒவ்வொரு அடியின் இடையிலும், சில அடிகளின் அந்தங்களிலும் இடைநிலைத் தீபகமாகச் சொற்களை அமைத்துப் பாடுவதைக் கவனிக்க:-

தானலா துலக மில்லை—சுகமலா தடிமை யில்லை
கானலா தாட லில்லை கருதுவார் தங்க ளுக்கு
வானலா தருளு மில்லை வார்குமுன் மங்கை யோடு
மானலா தூர்வ தில்லை பையனை யாற னார்க்கே.
களாலா லுடையு மில்லை கிளர்பொறி யாவப்பைம்பூண்
டோளலாற்றுணையு மில்லைத் தொத்தலர் கின்ற வேனில்
வேளலாற் காயப் பட்ட வீரரு மில்லை மீளா
ஆளலாற் கைம்மா நில்லை பையனை யாற னார்க்கே.
(திருவையாறு பண்-திருநேரிசை)

இவ்வாறு பிரத்தியட்சப் பிரமாணமானது பிரத்தியட்ச ஞானசம்பந்தமாய் மூவகைக் கரணங்களையும் அறுவகைச் சம்பந்தங்களையும் பெறும். இதன்றியும் இது சாமான்ய லட்சணத்துடன் நிற்காது ஞான லட்சணத்துடனும், யோகத்தால் உண்டாகும் ஒருவகைத் தருமலட்சணமும் பெறும்.

ஈச னீசனென் றென்று மாற்றுவன்
ஈசன் ருனென் மனத்திற் பிரிவிலன்
ஈசன் றன்னையு மென்மனத் துக்கொண்டு
வீசன் றன்னையும் யான்மறக் கிற்பனே.
மறக்கிற்பனே யென்னும் - திருக்குறள்தொகை 3.

ளிற் குப் பரிமேலழகர் வகுக்க உரைபையும் ஏற்க மறுத்தார்போலும், முனிவர் மூன் டெழு வெகுளிபை முதலின் நீக்கினவர்களாய் நின்றனர். ஆதலின் அவர்க்கு, “அரக்கரால் அலைப்புன் டிருத்தலை” எஞ் சியதாயிற்று. தவமுடையோர்க்கு இந்நிலையே தக்க தெனத் திருவள்ளுவர்,

உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு

என்று இயம்பிய இலக்கணத்திற்கு இம்முனிவர் இலக் கிபமாயினார். எனினும், நிறைமொழியும் காக்க லாற்று வெகுளியும் உடையவர் மற்றவர் செய்கின்ற துன்பங்களைப் பொறுப்பானேன் என்ற வீரம்மிகுந்த பரிமேலழகர், உற்றநோய் என்பது, பிறரால் வருந் துன்பத்தை உட்கொள்ளாவண்ணம், “உண்டி சுருங்கல் முதலியவற்றால் தம் முயிர்க்குவரும் துன்பம்” என மெல்லத் தன்னுரையைப் பெருக்கிவிட்டார். இதற் கிது பொருளாயின், ‘உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை’ என்பது மாத்திரம் பிறஉயிர்களைக் குறிப்பானேன். அதுவுந் தம் முயிரையே குறித்துக்கொள்ளா மன்றோ தற்கொலை முதலியவைகளால் தம்முயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை தவத்திற்கு உருவென்றுரைத் தால் தடுப்பார் யார், உண்டி சுருங்கலை உதாரணமாகக் காட்டாமல், “தமக்கு உற்ற நோயைப் பொறுத்தல்” என்று உரைகண்ட மணக்குடவர், கம்பரோடிணங் கிப கருத்தினராகின்றார். எனினும்,

ஒன்றாற் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு
மெண்ணிற் நவத்தான் வரும்

என்னும் குறளினது உரைகளைக் கருதுமிடத்து, இரு வினையொப்புடைய தவசிகள் இவைகளை எண்ணுவது அரிதெனப் பரிமேலழகர் கம்பருடைய கருத்திற்குச் சார்பாகப் பொருளுரைக்க, மணக்குடவரோ, எண் ணில் என்பதற்கு ‘ஆராயின்’ எனக்கொண்டு மாறு பட நேர்கின்றனர்.

இவ்வண்ணம், தவத்தினது ஆற்றலைப்பற்றிய நினை வில் கம்பப்பிரான் வடநூல் ஆசிரியரைப் பின்பற்றுகிறுக்கின்ற பெற்றியைக் காட்டுவதன்றியும் இச்செய் யுள், திருக்குறளிற் கு வடமொழியாளர்தம் வழக்கிற் குடன்பட்டு வரைந்துள உரைகளினின்றும் விலகி அவ்வக் குறள்களுக்கு எவ்வெப்பொருளே தமிழாகா கி கத்திற்கு ஏற்றதென்பதையும் திருத்திக்காட்டும் உத விபால் உயர்வுமிக உடையதாகின்றது. முன் ஓர் இடத்தில் உரைத்தபடி ஆதி பகவன் முதலாய்ப்பெற்ற திருவள்ளுவர், பயனின்றால் பரிவுசெல்லாத் தமிழர் நாகரிகத்தை நயந்து கொண்டாடுஞ் செவ்வியிற்றானே அவ் வாரிய மணமும் இடையிடையே விரிவி விசுவரு கின்றதாதலின்,

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்

என அவ்வதிகாரத்தில் சாற்றினார். இதனில், விரும் பியவைகளை விரும்பியவாறு பெறுவதற் குரியவோர் ஁ருவியாகத் தவத்தினை முயலும்படி வற்புறுத்துங்

கொள்கை வடமொழி வழியது. தவத்தின் சிறப்புத் தவமே யன்றி முயல்வோர்க்கு அது பயக்கும் பொருள் களல்ல. ஜபமுனி மீமாம்ஸ் விதியின்படி ஒன்றன் பெருமை, காரண மொன்றினால் காட்டப்பெறு மள வில், குறைவடைகின்றது. எனவே, தான் வேண்டிய வைகளை அடையுப்பொருட்டுத் தவத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் கருத்தினாலும், அக்கருத்தைக் காரணமாகக்கூறும் முறையினாலும், தவத்தின் மாண்பினிற்கு இக்குறட்பா ஓரளவு அயலாகி நடப் பதுகண்ட கம்பர்பெருமான், “வேண்டின வேண் டினர்க்கு அளிக்கும் மெய்த்தவம்” என்று அரிதின் மாற்றிக்கொண்டனர். ‘எய்தல்’ என்னுஞ் சொல்லால் தவசிகள் தாமே பெற்றுக்கொள்ளும் பான்மையை அடியுடன் மறுத்து, ‘அளிக்கும்’ என்னுஞ் சொல் லால் பிறருக்குக்கொடுக்கும் சிறப்பையே வற்புறுத்தி னார் கம்பர். ஆதலாற்றான், வள்ளுவரது ‘செய்தவ மும்’ இங்கு மெய்த்தவமாக மாற்றிற்று. இதுவே தவத் தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு.

இன்னனம், பயனுக்கன்றித் தவம் தவத்திற் காகவே முயலப்படும் சால்பினால்; வடமொழியினின் றும் அவ் வடமொழியைத் தழுவிவளிடத்து வள்ளுவ ரினின்றும் பிரிகின்ற பெருமைபைக் கம்பர் சிறிது பின்னருஞ் சிறப்பாக மறக்காமல் காக்கின்றார். இரா மன் கதிக்ஷணரது உறையுளைச் சேர்ந்தபோது உவகை யெய்தி அவனுக்கோர் கையுறை கொடுக்க விழைந்த அம்முனிவர், “நான் என்னுடைய புண்ணிய கருமங் களால் எல்லா உலகங்களையும் செய்கித்துவிட்டதாக இந்திரன் எனக்குச் சொன்னான். தேவரிஷிகளும் இன்னும் மற்ற ரிஷிகளும் நிரம்பியிருக்கும் அவ்வுல கங்களை நான் எனது சக்தியால் தங்களுக்குக் கொடுக் கின்றேன். தாங்கள் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவைகளைச் சீதா லக்ஷ்மணர்களோடு அனுப்பியுங் கள்” என வான்மீகத்தில் நவின்றனர். அதே முனி வர் கம்பருடன் பயின்ற பெருமையால், தவத்தின் பயனாக எய்துவதொன்றைத் தகைந்த சிந்தையராய் நின்று தவத்தைத் தவத்திற்காகவே செய்தவராதலின் “அவமிலா விருந்தாகி என்னுலமை தவமெலாங் கொள்க தக்கிணையா” என்று தவத்தையே ஈயப் புகு வதல்லால் வேறு யாவதே அறியவல்லார்.

இன்னவாறு தவத்தின் அருமைச் சிறப்பினை உயர் வினும் உயர்ந்த உன்னத சிகரத்தில் சேர்த்தோர் தனி முடிசூட்டினார் கலைவழங்கும் வள்ளலாம் கம்பப்பிரான். ஆசையென்பதற்கெல்லாம் அடையாளமாகிய காமத் தின் மெய்த்திற முரைக்குஞ் செவ்வியில், “தன்னை யுந் துறக்குந் தன்மை காமத்தே தங்கிற்றன்றே” என இரசவாதஞ்செய்து பகர்ந்த இந்தக் கம்பருக்குத் தவத்தின் மெய்த்திறம் விளங்கும்படி மாற்றுவது ஒரு பொருளோ! இப் புலவர்பெருமானது மனத்தகத்தே மறுபிறப்பெடுத்த அவர் மெய்பொதிந்த நாவிலே வளர்வதற்குத் தவந்தான் எத்தவம் செய்ததோ அறிவி லேம்.

தினகர வெண்பா

[132-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

- அதி. 65. சொல்வன்மை
- 68 நித்தத்து வங்கேட்க நின்றகும்ப கன்னனுக்குச் சித்தித்த தொன்று தினகரா—அத்தனையோ ஆக்கமுங் கேடு மதனால் வருவதாற் காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு.
[2 வங்கேளா. 5-6 சித்தத்தீ தேதொ. 12 வருதலாம்.]
- அதி. 66. வீணத்தாய்மை
- 69 ஈன்றான் பசுகொண் டிருந்தாலுஞ் சோலையெல்லார் தேன்றாவுங் கோவைத் தினகரா—சான்றோருக் கென்று மொருவுதல் வேண்டும் புகழொடு நன்றி பயவா வினை.
[2 பழிப்புண்.]
- அதி. 67. வீணத்தீட்டம்
- 70 தப்பாமல் வீடணற்குத் தந்தோ மிலங்கையெனச் செப்பியது செய்தான் தினகரா—இப்புவிமேற் சொல்லுதல் யார்க்கு மெளரிய வரியவாஞ் சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.
[1-2 தப்பா விடேணர்க்குத். 4 மிக்கென்று. 8 அப் படியே.]
- அதி. 68. வீணசெயல்வகை
- 71 சும்மாதே யொன்றைத் துணிந்துசெய்ய வொண் செம்மாளே மார்பத் தினகரா—தம்மால் [னுது முடிவு மிடையூறு முற்றியாங் கெய்தும் படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.
[1-2 சும்மாதா னென்றை. 4 வொண்ணாதே. 6 மார்பா.]
- அதி. 69. தூது
- 72 அன்றெதிரி செய்தவினைக் கஞ்சாம லைவருக்காய்ச் சென்றுறுதி சொன்னான் தினகரா—என்று மிறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற் குறுதி பயப்பதாற் தூது.
[1-2 அன்றே யெதிர் செய்வினைக். 2 செய்வினைக். 5 சென்றிதுதி.]
- அதி. 70. மன்னரைச்சேர்ந்தோழகல்
- 73 மன்னரள வுக்கு வயதுமுறை தேவையில்லைத் தென்னரதி காரி தினகரா—தன்னி னினைய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற வொளியோ டொழுகப் படும்.
[5-6 தென்ன னதிகா.]
- அதி. 71. குறிப்பறிதல்
- 74 கண்பார்வை யாற்குறிப்பைக் காணவெளிதோயு திண்பார் புரக்குந் தினகரா—பண்பால் [ணரித் அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டு முகம்.
[4 தோபுனரிற். 5 நிண்பார். 11 பளிக்கேபோ.]
- அதி. 72. அவையறிதல்
- 75 சுந்தரநின் பேரவையுட் சொன்னாற் கருந்தமிழுஞ் செந்தமிழாங் கோவைத் தினகரா—முந்தைநூல் கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்குங் கசுடறச் சொற்றெரிதல் வல்லா ரகத்து.
[2 பாவையுளஞ்; பொவையுடன்; பேரவையிற். 13. சொற்றெரிய.]
- அதி. 73. அவையஞ்சாமை
- 76 ஆனை குதிரைகா லாட்படைக ளால்மிகுந்த சேனை வளைந்தாலுந் தினகரா—வேளைப் பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரரிய ரவையகத் தஞ்சா தவர்.
[4 ளால் மிகுத்த.]
- அதி. 74. நாடு
- 77 தையலார் நாடகஞ்செய் சாலைகளுஞ் சோலைகளுஞ் செய்யுமுறுப் பல்ல தினகரா—துய்ய இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும் வல்லாணு நாட்டுக் குறுப்பு.
[1-2 தையமநாட்டுச்; தையமணனுட்செ. 3 சார்வலஞ்; சாலைவளஞ். 6 பன்று.
- அதி. 75. அரண்
- 78 ஆரற் சுவர்க ளரணமோ அவ்வளவர் சேரர்க் கிணையாந் தினகரா—வாரி மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற் காடு முடைய தரண்.
[1-6 ஆற்ற லறிவுமில் லாவரணு மோவ்வளவர்] சேற்றலரிதே. 1 ஆரச். 4 அவ்வளவாம். 8 வார; வார்த்தக.]
- அதி. 76. பொருள்செயல்வகை
- 79 காடுமலை நாடுங் கடலோடி யுட்பொருளைத் தேடவே வேணுந் தினகரா—நாடுங்கால் இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை யெல்லாருஞ் செய்வார் சிறப்பு.
[1-2 காடு மலையும். 6 வேண்டிற்.]
- அதி. 77. படைமாட்சி
- 80 வெல்படையைக் கண்டால் மிகவும் பயந்தோடிச் செல்படையு முண்டோ தினகரா—சொல்வலையு கூற்றுடன் மெல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கு மாற்ற லதுவே படை.
[6 மொன்றோ. 8 வல்லியங்; வல்லாய.]
- அதி. 78. படைச்செருக்கு
- 81 ஈனார் கொடைத்தமிழி லெள்ளார் கொடைத்தமிழ் தேனனைய நன்மைத் தினகரா—ஆனதொரு[செந் கான முயலெய்த வம்பினில் யானை பிழைத்தவே லேந்த லீனினது.
[1-2 ஈன, தோதமிழி. 1-3 எனர்க் கொடைத்தமிழ் மெள்ளார். 1-4 யானருகோத் தமிழாலெள்ளார் கோடாத் தமிழ்ச் செந். 6 கோவைத்.]
- அதி. 79. நட்பு
- 82 உண்மையறி கண்ணொப் புடையாரைக் கண்ட [வுடன் நிண்மைநட்புக் கொண்டாய் தினகரா-வுண்மை புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டி வுணர்ச்சிதான் நட்பாங் கிழமை தரும்.
[2 கண்ணப்; கன்றப். 3 புடையானைக். 6 கொண்ட. 8 பண்மை; வண்மைப்.]
- 83 இட்டமாய் வந்தார்க் கிடுக்கணு லைவரைத் தெட்டவொண் ணது தினகரா—உற்றதுகேள் உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே இடுக்கண் களைவதா நட்பு.
- அதி. 80. நட்பாராய்தல்
- 84 உத்தமர்கள் சூழ்மாவை யுத்தண்ட னுள்ளமும் சித்தமும்போற்கோவைத் தினகரா—ஒத்தாற்[முன் சூழப்பிறந்து தன்கட் பழிநாணு வானைக் கொடுத்துங் கொளல்வேண்டு நட்பு.
[1-2 உத்தமர்கூழ் மாவையுறை 4 னெண்ணமுமுன். 8 ஒத்தார்; ஒத்த; எத்தாம். 9 குடிப்பிறந்துந்.]
- அதி. 81. பழைமை
- 85 எப்பொழுதார் தன்மனத்துக் கேற்ககடப் போர்க் [கொருசெய் திப்பிழைவா ராதே தினகரா—அப்பொழுது பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென் னோதக்க நட்பார் செயின். [றுணர்க் [8 அப்பொழுதும்.]

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யூம்.

தலைவர்களுள்:— ஆறியாமை வேண்டப்படும் 4. சுயநலச் சோதனை 8. விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம். முயலுக்கு முயல்வேண்டா. விளம்பரினால் வெட்கக்கேடு. கல்லாததேர்களே நல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் நைவார்திரும். வாலின் னீளம். பெருமையின் பெருமை...முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்பது, உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) அயோத்தியா காண்டம் முதலிரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி. அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேதவியாசர் முதலானோர்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமான் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்துள்ள, “தசரதன் குறையும் கைகேசி நிறையும்” என்னும் நூலிற்குரிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொவ்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறிந்தொகை:—(K. இராமரத்தம் ஐயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச் சங்கநூற் செய்யுள் நானூறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துநான்கு கலைகளை யறிந்து கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜபிள்ளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தமிழி் எழுதிய கதை.

மாணத் சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உணவு நாட்டம், அழுமை, கிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இணை விழைச்சி, வினையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—விலலிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்பதுடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வையவம்:—(K. இராஜகோபாலா சாஸிரார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம் பத்து 6-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளேத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடா மணி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியை அழகுற விளக்கிய 'மாதவி மாதவம்' என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார்க் சரித்திர உண்மைபோன்ற பல கட்டுரைகளும் நிகழ்ந்துள்ளன.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்டியும்.

தலைப்பங்கம்:— அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்ப்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமையினு மருமை 4. மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளாள் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அயோத்தியா காண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

குளாமணி:—(K. இராமாத்நம் ஐயர், B. A.) இதகாறும் உரை யெழுதப்பெறுத இந்நூல், உரையுடன் பதிப்புக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஐந்தாறு செய்யுள்கள் வந்துள.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், யௌவனம், மதம், சித்தாந்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணர்வு முதவியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

பிஸாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புவவர் R.B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பரத்தேவர் சரிதம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவாகரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வோர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. ஸையாபிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேறாத நூல்.
அகப்பொருள் எலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தப்புரணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்ம்பா ஐயர்) கந்தப்புரணத்தைச் சூக நால்களோடு ஒப்பிட்டுக் கொள்ளும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழரிடையே, முதலிய கட்டுரைகள் பல. ஒவ்வொரு வாரப்பெயரையும் 780 காலிகோ கிஸ்டுபைண்ட் ரூ. 880 ஆப்லெத் கிஸ்டுபைண்ட் ரூ. 900

இவ்விலையில் தபால் அல்லது இரயில் சார்ஜ் அடங்கவில்லை. இந்நியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்புவோம். ஏழெட்டெணுக்களுக்கு மேல் இரயில்வே கட்டணம் ஆகாது. பர்மா, வில்லோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பமுடியாத கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சார்ஜ் ரூ. 2—4—0 சேர்த்தனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னிப் பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பவர் தபால் சார்ஜிக்கு ரூ 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

சென்னை லயோலாக்கல்லூரி மாணவர் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வருடக்கூட்டம் சிப்பிரவரி மாதம் 18-ந் தேதி மாலை மணிகுக்கு கல்லூரிக் கட்டிடத்தில், மகா மஹோபாத்தியாய உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர் தலைமையில் கூடிற்று. ஸ்ரீமாண க. நம்ச்சிவாய முதலியார் 'தமிழர் யார்' என்னும் விஷயமாய் உபந்நியசித்தார். அக் காலே அவர் கூறியதாவது:—

தமிழைத் தன் தாய்மொழியாகக் கொண்டவன் தமிழன். அவனது அத்தமிழ்மொழியும் தனியொழி. அவன்நாகரிகமும்தனியானது. அத்தகையமொழியையும் நாகரிகத்தையும் உடைய மக்கட்கூட்டம் ஆதிலில் எங்கிருந்தது என்பது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டாவா. சிந்துநதிக் கரைபிலும் கங்கைநதிக் கரையிலும் வந்து சேர்ந்தவர்கள் தமிழர் என்றும், அங்கும் ஆரியர்கள் வந்து துரத்தவே தக்பிணம் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்றும் ஒரு சாரார் கூறுவர். மற்றொருசாரார் இந்துமகாசமுத்திரத்திலிருந்த தரைப்பாகத்தில் தமிழர் இருந்தனர் என்றும், கடல் அத்தரைப்பாகத்தை அமிழ்த்திக்கொண்டுவிட்டபடியால் அவர்கள் தக்பிணஇந்தியாவந்தனர் என்றும் கூறுவர். இவ்விரண்டு கொள்கைகளில், பின்னையவர் முடிவையே நான் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். இப்பொழுது நமது மலையாள நாட்டிலுள்ள பழக்க வழக்கங்களிற் பற்பல ஜாவா ஸுமத்திராத் தீவுகளிலும் காணப்படுகின்றன. ஜாவாவில் உபயோகிக்கப்படும் கண்வணி முதலியவை மலையாளத்திலும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. எனவேதக்பிணத்தைத்தொடர்ந்து ஜாவாவரையில் ஒருகாலத்தில்பூமியிருந்ததென்று ஏற்படுகின்றது. மேலும் முழுகிப்போன தரைப்பாகத்தைப்பற்றித் தொல்காப்பியமும் கூறுகின்றது. இச்சான்றுகளால் இந்துமகாசமுத்திரத்தில் இருந்த தரைப்பாகத்தில் தமிழர் இருந்தனர் என்றும், கடல் அப்பாகத்தை உட்கொண்டு அழித்துவிடவே தமிழர் தக்பிணத்தில் வந்து குடியேறினர் என்றும் புலப்படுகின்றது. இன்றும் தமிழ்நாகரிகத்தைபும், களவியல் மணத்தையும், ஒத்தைக்கால் மந்தில் (இதுதான் நேரான பேராம்) இருக்கும் தோடர் என்று அழைக்கப்படும் துதவரிடம் காணலாம். தமிழர் நாகரிகம் புராதனமானது.

இவ்வபந்தியாசம் முடிந்ததும் தலைவர், தமிழைத்தாய் மொழியாகக் கொண்டவன் தமிழன் என்று உபநி யாசகர் காட்டிய முடிவைத் தாம் ஏற்பதாகவும், சங்க காலங்களில் ஒரு எழுத்தும் தெரியாமல் சங்க கால நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றதென்றும், பாஷாஞான வளர்ச்சி வேண்டுமென்றும், சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பாஷாஞானம் ஏற்படாத வகையில் புத்தகவிபரபார இலாபங்களுதிச் சமக்கமுடியாத புத்தகங்கள் பள்ளிக் கூடங்களில் வைக்கப்பெறுகின்றன வென்றும், தர்ப்பைப்புல்லும் கைபுமாய் வந்த ஆரியர்கள் தமக்குமுன் இந்தியாவிலிருந்த திராவிடர்களைத் தூத்தியடித்தனர் என்பதைக் காட்டிலும், வந்தவர்களுடைய சிலத்தைக் கண்டுநொணின்வர்களாய், தமிழர்கள் தாமரகவே “நடுமலி விட்டனர்” என்று கொண்டுவதும் ஆராய்ச்சியாகுமென் றும், தமக்கு இக்கால ஆராய்ச்சியொன்றும் தெரியாது என்றும் கூறி எல்லோரும் தமிழைப்பற்றிக்கேவண்டிருந் து என்று வற்புறுத்தினர்.

ஒரு கல்லூரிமாணவர் சிறிதுநேரம் புல்லாக்குமுல் வாசித்தார். கழகக் காரியதரிசி ஸ்ரீமான் அப்துல் வாஹப் அவர்கள் வந்தினைபசாரங்கள் கூறியபின் அவை கலைந்தது.

மதுரையிலுள்ள உத்தமபாளையத்தில் நடந்து
வரும் பாரதி என்னும் மாதப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர்
R. நாராயணசாமி அவர்கள் அவசரச்சட்டத்தின்
படி சென்றவாரம் கைதுசெய்யப்பட்டார் என்று
R சுப்பிரமணியம் என்பவர் அறிவிக்கின்றார்.

இராக் பிரதேசத்தில் உள்ள பாலேவனத்தின் மத்தியில், பண்டை நாகரிக ஆராய்ச்சிக் கோஷ்டியார் பூமியைத் தோண்டிப்பார்த்ததில் 15,000 ஆண்டுகளுக்குமுன் கட்டப்பட்ட புராதன மாளிகையொன்று அகப்பட்டதாம். அம்மாளிகையின் ஒரு புறத்தில் 45 அடி நீளமும் 36 அடி அகலமுமுள்ள ஒருகுளம் இருந்ததாம். அக்குளத்திலிருந்து பண்டைக்கால நகரதளும், பாபிலோனிய முதத்திரையுள்ள சிலஆபரணங்களும் கிடைத்தனவாம்.

சென்றவாரம் மேன்மைதங்கிய கவர்னர், செட்டி நாடு சென்றிருந்தார். இராஜா ஸர். அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்கள் காளுகரத்தானில் கவர்னர் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார் என்றும், அப்பொழுது வரவேற்பதற்கென்று போடப்பெற்ற பந்தல் என்று இரவு 8 மணிக்குத் தீப்பற்றி எரிந்தது என்றும் தெரிகின்றது.

கல்கத்தா சர்வகலாசாலைப் பட்டமளிப்பு விழாவில் பிரசங்கம்செய்துகொண்டிருந்த வங்காளகவினைரச்சுட்டுக் கொல்லமுபன்ற மாதிரிப் பிடித்தவரும், கல்கத்தாச் சர்வகலாசாலை வைஸ் சான்ஸலருமான ஹுஸேன் சர்வாதி என்பவருக்கு அரசர் ஸர்பட்டம் அளித்துள்ளார் என்று கல்கத்தாச் செய்தி கூறுகின்றது.

மைசூரில் ஸ்ரீமான் நாயுடு என்னும் சாண்டோ ஒருவர் இருக்கின்றார். அவரது தலைமையின்கீழ் மைசூரில் தேகப்பயிற்சி வித்தியாலயம் ஒன்று இப்பொழுது நிறுவப்பெற்றுள்ளது. அவ்வித்தியாலயத்தில் சென்றவார இறுதியில் ஸ்ரீமான் நாயுடுமது உடல்பலத்தைக்காட்டினார். 400 ராத்தல் எடையுள்ள இரும்புத் துண்டைக்காலால் தூக்கினார். இரும்புத்தகட்டைப் பல்லினால் வளைத்தார். 1½ டன் எடையுள்ள மோட்டார்லாரியைத் தன் மார்பில் ஏற்றிக்கொண்டார். 7 குதிரை பவருள்ள பேசி ஆய்ஷன் மோட்டார் வண்டியைப் பல்லினால் நிறுத்தினார். முடிவில் இதைப் பார்க்கவந்திருந்த அங்கு கமிஷனர் அப்துல்காஜித் சாகிப் புரொபஸர் பவரையின் கீழ் திறமையைப் பாராட்டி, உதர்பயிற்சியின் அங்கீகரிக்கை வற்புறுத்தினார்.

சசிபொன்றும் தெரியாது. கமிஷனர்
மியைப்பற்றிக்கொண்டு போகப்படுகின்ற தி
தமிழர் மின் அலகை
183956

—:வைத்தியர்தன்:—

பண்டித. D. கோபாலாசாரி அவர்களின்

ESTD-1898

“ஜவாமீருதம்”

பலவீனம், நரம்புத்தளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, விரியக்குறைவு, இவைகளைப் போக்கி, தேக பலம், ரூபகசக்தி, விரியவிர்த்தி, இவைகளை அளிப்பதில் இவையுற்றது. எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும். விலை ரூ. 3-4-0

ஆயுர்வேதாஸிரமம்

ஆபற் பெட்டி. 287. மதுரை.

கேடலாக் திணை

அகராதிகள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்)
ரூ. 18-0-0

காரநேஷன் அகராதி
(தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்
வி. விசுவநாத பிள்ளை இயற்றியது
676 பக்கங்கள் கொண்டது.
ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நேரான
தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும்
கொண்டது. 6-0-0

கலாநிலயம்,
புரசைவாக்கம், சென்னை.

1930-வது வாலியூம்

பயிண்டு செய்தும் செய்யாமலும் கிடைக்கும். சில பிரதிகளே இருக்கின்றன. வேண்டிலோர் சீக்கிரத்தில் பெறல் நலம்.

குறந்தொகை என்னும் சிறந்த சங்கநூல் உரையுடனும், விசேடக் குறிப்புகளுடனும் இவ்விதழ்களில் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

விலை உள்நாடு விலை வெளிநாடு

9-0-0 அரைலெதர் பயிண்டு	10-8-0
8-8-0 காலிகோ	10-0-0
7-8-0 (பயிண்டு செய்யாதது)	9-0-0

ரயிலில் அனுப்பப்பட்டதொன்றிற்கு 6 அணையுதும் தபாலில் அனுப்பவேண்டுமானால் உள்நாடுகளுக்கு ரூ. 2, வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 3 விலையுடன் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

கலாநிலயம்,
புரசை, சென்னை.

வித்வான் த. சண்முகக் கவிராயரின்
:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::

நிரந்தமான உயர்ந்த பதிப்பு

இது சிறந்த கிளேஸ் காத்தத்தில் நன்கு அச்சிடப்பட்டு கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஆதிபர்வம் ரூ. 3. (2) சபா, ஆரணிய, வீரட பர்வம் அடங்கியது ரூ. 5. மற்ற பர்வம் அச்சில்.

பாலவிநோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்பேட்டை, வண்ணார்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

— திருக்குறள் —

மூலமும் சொந்தறிப் பகராதியும்

விஷய ஒப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாசிரியர் அளித்துள்ளது மாணக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சுலபமன்று.

விலை அணா 12. வி. பி. செலவு வேறு.

கலாநிலயம், புரசை, சென்னை.

[எப்படுத்தியது] நாஷனல் [1906]

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்,
7, கவுன்ஸில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

1906-ம் ஆண்டு எப்படுத்தப்பட்டது.

ஸ்டாக்குகளிலும், பாண்டுகளிலும் அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் மாறுதல்களில்லாது லைப் இன்ஷூரன்ஸ் நிரந்தர சேமிப்பாக விருக்கின்றது.

பிள்ளையின் கல்விச் சேமிப்பு வயோதிகச் சேமிப்பு
பெண்ணின் வரதகிணை துணைச் சேமிப்பு

இவற்றிற்கு இன்ஷூர் செய்துக்கொள்.

குறைந்த விகிதப் பிரிமியங்கள்—தாராள நிபந்தனைகளை இந்தியரால் மட்டும் நிர்வகிக்கப்பட்டிருக்கும் வலிமை பெற்ற கம்பெனி

மொத்த ஐவேஜி ... ரூ. 1,72,00,060-க்குமேல் செலுத்தப்பட்டுள்ள உரிமைகளின் மொத்தம், 86,00,000 திருப்திகரமான வீதப்படி போனஸ் வெளியிடப்படுகின்றது.

ஏஜன்ஸி நிபந்தனைகளுக்கெழுதுவது உங்களுக்கு லாபகரமானது.

T. அனந்தாச்சாரி, B. A. பிராஞ்சு காரியதரிசி,
113, அரமனைக்காரத்தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், மதராஸ்.
R. G. தாஸ் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்

நெருப்பு, இதர விபத்துகள் சம்பந்தமானவற்றை நாஷனல் நெருப்பு & ஜெனரல் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்டார் கவனித்து வருகின்றனர்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்,
7, கவுன்ஸில் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

டி. அனந்தாச்சாரி, பி. ஏ., பிராஞ்சு காரியதரிசி,
113, அரமனைக்காரத்தெரு, ஜார்ஜ் டவுன், மதராஸ்.
ஆர். ஜி. தாஸ் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்.

அலங்காரம்—அழகு—ஸ்நானம்

இவைகளுக்கு எங்கள்

:: மணித் தைலம் ::

மிகச் சிறந்தது. ஆயுர்வேத முறைப்படி தயார்செய்யப்பட்டது. 50 வருஷங்களாகப் புகழுடன் உலாவியிருக்கிறது. தலையிறை உதிராமல் தடுத்து நீளமாக வளரச் செய்யும். முகத்திலுண்டாகும் வெக்களையும் பருக்களையும் நீக்கும். உஷணத்தைச் சமனஞ்செய்யும்.

5 துலாம் தைலம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1

5 புட்டிகள் விலை ரூ. 4

ஆரோக்கிய கிரந்தம் இனம்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷதாலையம்,

26, பிராட்வே, மதராஸ்.